

รายงานการวิจัยในชั้นเรียน หน่วยการเรียนรู้เรื่อง นานาสัตว์โลก
การพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยโดยผ่านนิทานอีสป
ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลชะอำ อำเภอครบุรี จังหวัดนครราชสีมา

นางสาวสรินทร์ เอิบพรมราช
รหัส 571031321058

งานวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิชา
การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ (1044403)
การวิจัยในชั้นเรียน (1074905)
นิทานและวรรณกรรม (1074403)

ภาคฤดูร้อน ปีการศึกษา 2560
หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย
คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต

ชื่อเรื่อง	การพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยโดยผ่านนิทานอีสป
ผู้ศึกษาค้นคว้า	นางสาวสรินทร์ เอิบพรมราช
ปีที่วิจัย	2560
มหาวิทยาลัย	มหาวิทยาลัยสวนดุสิต

บทคัดย่อ

กาพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยโดยผ่านนิทานอีสปหน่วยการเรียนรู้เรื่องนานาสัตว์โลกในครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยโดยการใช้กิจกรรมการเล่านิทานอีสป เพื่อเปรียบเทียบวัดผลสัมฤทธิ์การพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังการเล่านิทานอีสป กลุ่มเป้าหมายในการวิจัย คือ นักเรียน ชาย – หญิง อายุ 2-3 ปี กำลังศึกษาอยู่ในชั้นเตรียมอนุบาล ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ของศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลชะ อำเภอบรรพตพิสัย จังหวัดนครราชสีมา จำนวนทั้งหมด 5 คน กลุ่มเป้าหมาย ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับชั้นปฐมวัย ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) นวัตกรรมในการวิจัยครั้งนี้ คือ การใช้กิจกรรมการเล่านิทานอีสป เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ แบบทดสอบวัดความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัย ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ตอน ได้แก่ 1) เป็นข้อคำถามประกอบรูปภาพวัดความสามารถทางการพูดบอกชื่อและสิ่งของ 2) เป็นข้อคำถามประกอบรูปภาพแบบทดสอบถนัดการวัดความสามารถบอกความต้องการของตนเอง 3) เป็นข้อคำถามประกอบรูปภาพวัดความสามารถเล่าเรื่องราวสั้นๆ ดำเนินการทดลองทั้งสิ้น 1 สัปดาห์ รวม 5 วัน การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติพื้นฐานเด็กปฐมวัยมีพัฒนาการความสามารถทางการพูด โดยการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน แยกตามองค์ประกอบแต่ละด้านหลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทานสูงกว่าก่อนการใช้กิจกรรม การเล่านิทานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สารบัญ

บทที่	หน้า
บทคัดย่อ.....	2
สารบัญ.....	3
สารบัญตาราง.....	5
สารบัญภาพประกอบ.....	6
 1 บทนำ.....	 7
ภูมิหลัง.....	7
จุดมุ่งหมายการวิจัย.....	8
ความสำคัญของการวิจัย.....	8
ขอบเขตของการวิจัย.....	8
สมมติฐานการวิจัย.....	9
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	9
 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	 10
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางการพูด.....	18
งานวิจัยในประเทศ.....	21
นิทานอีสป.....	26
 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	 30
กลุ่มเป้าหมาย.....	30
แผนแบบการทดลอง.....	31
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	31
การดำเนินการทดลอง.....	32
เนื้อหา.....	33

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ระยะเวลาทดลอง.....	33
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	34
 4 ผลการวิจัย	
ตอนที่ 1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่จัดการเรียนการสอนด้วย แผนจัดประสบการณ์กิจกรรมการเล่นทานไอศป.....	35
ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่จัดการเรียนการสอน ด้วยบทเรียนสำเร็จรูป ระหว่างหลังเรียนกับก่อนเรียน.....	36
 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	38
สรุปผล.....	40
อภิปรายผล.....	40
ข้อเสนอแนะ.....	41
 บรรณานุกรม.....	42
 ภาคผนวก.....	45
ภาคผนวก ก แผนการจัดการเรียนรู้.....	46
ภาคผนวก ข รายนามผู้เชี่ยวชาญ.....	54
ภาคผนวก ค แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	56
ประวัติผู้วิจัย.....	92

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1. ตาราง 1 แบบแผนการทดลอง.....	35
2. กำหนดการดำเนินการเล่นิทานในการวิจัย.....	35
3. ตารางที่ 3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่จัดการเรียน.....	36
4. ตารางที่ 4 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการ.....	36

สารบัญภาพประกอบ

ภาพที่

หน้า

- 1.การเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังทดลอง..... 37

บทนำ

ภูมิหลัง

การจัดการศึกษาระดับปฐมวัยมีความสำคัญอย่างยิ่งในการวางรากฐานของชีวิตเพราะการเป็นผู้ใหญ่ที่ดีมีคุณภาพในวันข้างหน้า จะต้องได้รับการปูพื้นฐานที่ดีมาตั้งแต่ปฐมวัยช่วง 6 ปีแรกของชีวิตเป็นช่วงที่เด็กมีพัฒนาการในทุกด้านรวดเร็วมาก โดยเฉพาะสติปัญญา (นิตยา คชภักดี . 2530 : 16) ซึ่งสอดคล้องกับ เพียเจต์ (Piaget) ได้กล่าวว่าพัฒนาการทางด้านสติปัญญาที่เกิดขึ้นในวัยก่อนปฐมวัยนี้ จะเป็นรากฐานให้แก่พัฒนาการทางด้านปัญญาในระดับต่อ ๆ ไปและในการพัฒนาประชากรประเทศควรเริ่มตั้งแต่ปฐมวัย เพราะเด็กพัฒนาทั้งทางร่างกาย สติปัญญาสังคม บุคลิกภาพอย่างรวดเร็ว ประสบการณ์ที่เด็กได้รับในช่วงแรกมีอิทธิพลอย่างยิ่งในการพัฒนาขั้นต่อไป (ดวงเดือน ศาสตรภัก .2522:10 – 18)

ภาษาเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการติดต่อสื่อสารระหว่างมนุษย์ การอยู่ร่วมกันในสังคม จำเป็นต้องใช้ภาษาในการสื่อสารความหมายซึ่งกันและกันเพื่อแลกเปลี่ยนถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก ทศนคติตลอดจนประสบการณ์ให้ผู้อื่นเข้าใจ ซึ่งจะทำให้มนุษย์สามารถดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างราบรื่น ภาษาเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ ต้องอาศัยทักษะการฟัง การพูดซึ่งเป็นพื้นฐานของการอ่านและการเขียน เพื่อติดต่อทำความเข้าใจกับผู้อื่นเข้าใจตนได้ (จินตนา สุทธจินดา.2522:2) การพูดและการสนทนาจึงมีความสำคัญต่อมนุษย์เป็นอย่างมาก ทั้งในชีวิตประจำวัน และชีวิตการทำงาน การพูดเป็นเครื่องมือสำคัญของการติดต่อสื่อสาร ที่จะนำไปความสำเร็จในชีวิต ทั้งนี้เพราะมนุษย์ต้องใช้ภาษาอยู่เสมอและใช้คำพูดในการสื่อถึงบุคคล (Persoral media) หรือเป็นวิธีทางหนึ่งในการถ่ายทอดชักนำเอาความรู้สึกนึกคิดของตนมาตีแผ่ แสดงให้ผู้อื่นได้ทราบละเอียดเข้าใจ เมื่อเป็นเช่นนี้การพูดจึงเป็นเครื่องมือสำคัญยิ่งในการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมร่วมกับผู้อื่น (วิรัช อภิรัตน์กุล .2524:1– 3) ดังนั้น การพูดการสนทนาที่ดีถูกต้องเหมาะสมจึงเป็นการสร้างบุคลิกภาพที่ดีสำหรับบุคคลในอนาคต

มากินา(1995, หน้า 38) กล่าวว่าการเล่นิทานเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพต่อผู้ที่เริ่มเรียนภาษาเพราะสามารถแสดงถึงอารมณ์ต่าง ๆ การรับรู้และความต้องการได้ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับเด็ก เพราะการเล่นิทาน สามารถกระตุ้นความสนใจของเด็ก เพราะเรื่องที่นำมาเล่านั้น เด็กสามารถรับรู้ อารมณ์ ละเรียนรู้วัฒนธรรมจากเรื่องที่ฟังได้ การเล่านิทานจึงเป็นกิจกรรมหนึ่ง ที่ครูสามารถนำมาใช้พัฒนาทักษะด้านการใช้ภาษาของนักเรียน เมื่อนักเรียนได้ฟังครูเล่านิทานจะจดจำความต่อเนื่องของเรื่องราว ตลอดจนได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ๆ ซึ่งจะช่วยให้เด็กมีความสามารถทางด้านการพูดเพิ่มขึ้นด้วย ถือได้ว่านิทานเป็นเครื่องมือที่จะช่วยส่งเสริมพัฒนาความฉลาดทางสติปัญญาและความฉลาดทางอารมณ์ของเด็กให้สูงขึ้นดังคำกล่าวของ ฌนทียทิวโง่งาม (2547,หน้า 1) ได้กล่าวว่านิทาน นอกจากจะช่วยพัฒนาทักษะการฟังการพูดให้มีความรู้ความสนุกสนานจินตนาการแก่เด็กแล้วนิทานยังช่วยฝึกสมาธิให้เด็กรู้จักสำรวจใจให้จดจ่ออยู่กับเรื่องที่ฟังซึ่งเป็นพื้นฐานการเตรียมความพร้อมด้านการอ่านหนังสือและปลูกฝังนิสัยรักการอ่านให้เด็กไปพร้อมกันส่งผลให้เด็กมีพัฒนาการทางด้าน

สติปัญญาและอารมณ์ที่ดีตามมาและที่ผ่านมามีพบว่านิทานทำให้เด็กฉลาดได้กิจกรรมนิทานเป็นกิจกรรมที่มีความเหมาะสมเอื้ออำนวยต่อการพัฒนาการเด็กและช่วยสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ดีให้กับเด็กและเป็นกิจกรรมที่ช่วยเสริมสร้างจินตนาการให้แก่เด็กและสอดคล้องกับ

กฤษดาตันติผลาชีวะ(2548 ,หน้า 32) ได้กล่าวไว้ว่านิทานเป็นตำราของเด็กปฐมวัยเป็นสื่อที่ใช้ในการสนองความต้องการตามธรรมชาติของเด็กสร้างการเรียนรู้ให้กับเด็กทั้งทางด้านสังคมอารมณ์คุณธรรมจริยธรรมช่วยให้เด็กสามารถรับรู้เข้าใจทำให้เด็กซึมซับและรับความรู้ไว้

ดังนั้นผู้วิจัยตระหนักถึงความสำคัญในการพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยและมีความสนใจที่จะศึกษาและจะนำนิทานอีสปมาใช้ในการจัดประสบการณ์ เพื่อพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยว่าหลังการจัดกิจกรรมใช้นิทานอีสปเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยสูงกว่าก่อนการทดลองหรือไม่ และเพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กปฐมวัยในการพัฒนาทักษะการพูดให้กับเด็กปฐมวัยอย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานอีสป
2. เพื่อเปรียบเทียบวัดผลสัมฤทธิ์การพัฒนาทักษะการพูดทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการเล่านิทานอีสป

ความสำคัญของการวิจัย

1. ทำให้ทราบผลการพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานอีสป
2. ทำให้ทราบผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการเล่านิทานอีสป
3. เป็นข้อเสนอแนะและเป็นแนวทางสำหรับผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กปฐมวัยในการพัฒนาทักษะการพูดให้กับเด็กปฐมวัย

ขอบเขตของการวิจัย

1.กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษาค้นครั้งนี้เป็นนักเรียน ชาย – หญิง อายุ 2-3 ปี ระดับชั้นปฐมวัย ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลชะ อำเภอบึงบอริ จังหวัดนครราชสีมา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 5คน กลุ่มเป้าหมาย ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้มาโดย การเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

2.เนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการจัดประสบการณ์เรียนรู้หน่วย นานาสัตว์โลก หลักสูตรกรมการปกครองส่วนท้องถิ่น

สมมติฐาน

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการพัฒนาการพูดทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานอีสปหน่วยการจัดประสบการณ์เรื่องนานาสัตว์โลก หลักสูตรกรมการปกครองส่วนท้องถิ่น ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลชะ พ.ศ. 2560 ที่ใช้กิจกรรมการเล่านิทานอีสปสูงขึ้น

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการเล่านิทานอีสปหน่วยการจัดประสบการณ์เรื่องนานาสัตว์โลก หลักสูตรกรมการปกครองส่วน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลชะ พ.ศ. 2560 ที่ใช้กิจกรรมการเล่านิทานอีสปหลังการจัดกิจกรรมสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรม

ระยะเวลาในการศึกษา

ในการศึกษาครั้งนี้ ได้ทำการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ระยะเวลาในการทดลองเป็นเวลา 1 สัปดาห์ 5 วัน วันละ 1 ครั้ง ครั้งละ 20 นาที (กิจกรรมเสริมประสบการณ์)

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ นิทานอีสป

ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะการพูด

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. เด็กปฐมวัย หมายถึง เด็กนักเรียนชาย-หญิงอายุระหว่าง 2-3 ปี ภาคเรียนที่ 1 ปี การศึกษา 2560 จำนวน 5 คน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลชะ

2. ทักษะการพูด หมายถึง ความสามารถของเด็กปฐมวัยในการเข้าใจความหมายของคำบอกความต้องการของตนเองได้ สามารถบอกชื่อและสิ่งของ สามารถเล่าเรื่องราวสั้นๆได้

3. นิทานอีสป หมายถึง นิทานเป็นที่ใช้ในการสอนดังเห็นได้จากนิทานแทบทุกเรื่อง เมื่อเล่าจบจะสรุปลงเป็นสุภาษิตทำนอง นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า เป็นนิทานที่มีเนื้อหา ให้ข้อคิดสอนผู้ฟัง นิทานอีสปมักมีเนื้อหาเกี่ยวกับสัตว์ชนิดต่างๆเนื้อเรื่องเป็นที่ถูกใจของเด็กๆ ทำให้เด็กๆได้รับข้อคิดในตอนท้ายของนิทานเสมอ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยโดยผ่านนิทานอีสป หน่วยการเรียนรู้เรื่องนานาสัตว์โลก ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังมีหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษา
 - 1.1 ความหมายของภาษา
 - 1.2 ความสำคัญของภาษา
 - 1.3 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาการทางภาษา
 - 1.4 แนวทางในการส่งเสริมทางภาษาของเด็กปฐมวัย
 - 1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาของเด็กปฐมวัย
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางการพูด
 - 2.1 ความหมายของพัฒนาการทางการพูด
 - 2.2 พัฒนาการทางการพูด
 - 2.3 ความสำคัญของพัฒนาการทางการพูด
 - 2.4 ทฤษฎีพัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัย
 - 2.5 พัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัย
 - 2.6 กิจกรรมที่ส่งเสริมการพูดของเด็กปฐมวัย
 - 2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางการพูด
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทานและการเล่านิทาน
 - 3.1 ความหมายของนิทาน
 - 3.2 ประเภทของนิทาน
 - 3.3 จุดประสงค์ของการเล่านิทาน
 - 3.4 คุณค่าของนิทานต่อการเรียนรู้ของเด็ก
 - 3.5 หลักในการเลือกนิทาน
 - 3.6 เทคนิคการเล่านิทานสำหรับเด็ก
 - 3.7 รูปแบบการเล่านิทาน
 - 3.8 องค์ประกอบของการเล่านิทาน
 - 3.9 ความหมายของนิทานอีสป
 - 3.10 ประวัติอีสป
 - 3.11 จุดมุ่งหมายของนิทานอีสป
 - 3.12 ประโยชน์ของนิทานอีสป
 - 3.13 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทานและการเล่านิทาน

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทางภาษา

1.1 ความหมายของภาษา

ภาษาเป็นเครื่องมือพื้นฐานที่สำคัญของกระบวนการคิด ภาษาใช้ในการติดต่อทำความเข้าใจกับผู้อื่น ทำให้ผู้อื่นเข้าใจตนเองได้จึงควรส่งเสริมทักษะทางภาษา ตั้งแต่ปฐมวัย มีผู้ที่ได้ให้ความหมายของคำว่า “ภาษา” ไว้ดังนี้

ศรียา นิยมธรรม และ ประภัสสร นิยมธรรม (2541: 1) กล่าวถึงความหมายของภาษาในด้านภาษาศาสตร์ไว้ว่า ภาษาและภาษาพูดมีความหมายอย่างเดียวกัน จึงมักเป็นคำพูดที่ใช้แทนกันได้กล่าวคือ เมื่อพูดถึงภาษาก็หมายถึง ภาษาที่ใช้พูดเพื่อสื่อความหมายในชุมชนหนึ่งๆ ในด้านจิตวิทยาภาษาหมายถึง ความสามารถในการติดต่อกับผู้อื่น ภาษาจึงรวมเอาวิธีการต่างๆ อย่างที่ใช้ในการติดต่อเพื่อสื่อความหมายหรือเพื่อแสดงความรู้สึกลับ

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ของไทย (2546 :822) ภาษาหมายถึงถ้อยคำที่ใช้พูดหรือเขียนเพื่อสื่อความหมายของชนกลุ่มหนึ่งหรือเพื่อสื่อความหมายเฉพาะวงการ; เสียง ตัวหนังสือหรืออักขร

ภพที่สื่อความหมายได้ ; โดยปริยายหมายความว่า สารเรื่องราว เนื้อความที่เข้าใจกันได้

ไวเคนเลน คริสตี้ และอิง (Vokenline, Chritie&Enz. 2002) กล่าวว่า ความหมายของสัญลักษณ์ต่างๆ ในภาษาได้แก่เสียง การเคลื่อนไหวนิ้วมือ การพิมพ์และอื่นๆ ภาษาหมายถึง ภาษาพูด การสื่อสารโดยใช้การพูดและการฟัง

แมคชาโดว์ (MaChodo. 2003: 54) กล่าวว่า ภาษาหมายถึงระบบของการสื่อสาร โดยความตั้งใจและการแสดงออกของตนเองโดยใช้ เสียง สัญลักษณ์ หรือสัญลักษณ์ซึ่งทำให้ผู้อื่นเข้าใจพัฒนาการทางภาษาถึงการส่งและรับข้อมูล

อ็อตโต (Otto. 2002) กล่าวว่า เด็กใช้ภาษาพูดในการสื่อสารความคิดและคำถามระหว่างการเรียนรู้กิจกรรมการพูดเป็นการแสดงออกถึงภาษาที่ใช้ด้วยปากเด็กใช้ภาษาด้วยปากได้หลายอย่าง ได้แก่การสนทนาเพื่อให้เกิดพฤติกรรมอื่นๆ โดยตรงเพื่อแสดงออกถึงความต้องการเพื่อถามคำถามและการแก้ปัญหา

ฮอลิเดย์ (Holiday. 1997) กล่าวว่า หน้าที่ของภาษาคือสิ่งที่เด็กใช้ในการแปลความหมายตั้งแต่ยังเล็ก โครงสร้างภาษาเป็นการเริ่มต้นสมมติฐานของโครงสร้างในการออกเสียงของเด็ก ซึ่งเป็นพัฒนาการทางภาษาในเบื้องต้น โครงสร้างทางภาษาได้แก่

1. เครื่องมือ (Instrumental) ภาษาหมายถึง เครื่องมือที่เด็กใช้ทำให้เกิดความพึงพอใจที่จะได้สิ่งต่างๆ ตามความต้องการและสามารถช่วยให้เด็กได้รับสิ่งต่างๆ และบริการที่เด็กต้องการ
2. การทำซ้ำ (Regulatory) หมายถึง หน้าที่ของภาษาที่เด็กใช้ในการควบคุมพฤติกรรมของผู้อื่นให้ทำอีก
3. การปฏิสัมพันธ์ (Interaction) หมายถึง หน้าที่ที่เด็กใช้ภาษาเพื่อติดต่อกับผู้อื่นรอบตัวเด็ก

4. หน้าที่ของแต่ละบุคคล (Personal Function) ที่เด็กใช้ในการแสดงออกถึงการตระหนักในตนเองและแสดงความรู้สึก
5. คำถาม (Heuristics) หน้าที่ของภาษาหมายถึง หน้าที่ในการตั้งคำถามที่เด็กใช้ในการสร้างสรรค์สิ่งแวดล้อมโดยการตั้งคำถาม
6. จินตนาการ (Imaginative) เป็นหน้าที่ของภาษาที่เด็กใช้ในการสร้างสรรค์สิ่งแวดล้อมด้วยตนเอง บทบาทสมมติและการเล่น
7. ข้อมูล (Information) เป็นหน้าที่ของภาษาที่เด็กใช้ในการสื่อสารข้อมูล

สรุปได้ว่า ภาษาคือวิธีการหลายรูปแบบ ทั้งการพูดการเขียนอาทิกับกริยาต่างๆที่มนุษย์ใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสารระหว่างกันต้องใช้ให้เหมาะสมกับเรื่องที่ต้องสื่อสาร หน้าที่ของภาษาคือการแปลความหมายเพื่อสร้างความเข้าใจ บอกความต้องการ แสดงความรู้สึก ถ่ายทอดวัฒนธรรมและเพื่ออยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

1.2 ความสำคัญของภาษา

ภาษาเป็นพื้นฐานของพัฒนาการด้านต่างๆทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญามีนักการศึกษาได้ให้ความสำคัญของภาษาไว้ดังนี้

ดวงเดือน ศาตรภัทร (2529: 214 – 215) กล่าวว่า ภาษามีความสำคัญอยู่ 3 ประการได้แก่

1. เด็กสามารถใช้ภาษา เพื่อการติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่นและเปิดโอกาสให้เกิดกระบวนการทางสังคมขึ้น
2. เด็กสามารถใช้ภาษาเป็นคำพูดที่เกิดขึ้นภายในจากรูปแบบของการคิดโดยระบบของการใช้สัญลักษณ์ซึ่งเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาทางภาษาในระดับต่อไป
3. ภาษา เป็นการกระทำที่เกิดขึ้นภายในตัวเด็กตั้งนั้นเด็กจึงไม่ต้องอาศัยการจัดกระทำกับวัตถุจริงๆ เพื่อแก้ปัญหา เด็กสามารถสร้างจินตนาการกับวัตถุ แม้ว่าวัตถุนั้นจะอยู่นอกสายตาหรือเคยพบเห็นมาแล้วเด็กสามารถทำการทดลองในสมองและทำได้รวดเร็วกว่าการจัดกระทำกับวัตถุนั้นจริงๆ

ทิสนา แชนนี และคนอื่นๆ (2535:107) ได้กล่าวถึงความสำคัญของภาษาไว้ว่า เด็กจำเป็นต้องเรียนรู้ภาษาเพื่อใช้ในการคิดและสื่อความหมายการปรับตัวรับความรู้ใหม่ เด็กสามารถใช้ภาษาในการติดต่อกับผู้อื่นทำให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน

วราภรณ์ รักวิจัย (2533: 77) ได้กล่าวว่า ภาษามีความสำคัญกับเด็กมาก เพราะการอยู่ในสังคมเด็กจะต้องสามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้ ความพร้อมในด้านภาษา คือความพร้อมในการพูด การอ่าน การฟัง(การเข้าใจ)และการเขียน

เลฟ เซมานอวิช ไวโกตสกี (Lev Semanovich Vygotsky.1934 : 60) กล่าวว่า ภาษามีความสำคัญต่อพัฒนาการของมนุษย์ในแง่บุคคลและสังคมหลายทิศทาง ภาษาเป็นสื่อให้คนได้ติดต่อสัมพันธ์สื่อสารทั้งความรู้สึกส่วนตัว ความรู้ ความคิดและวิทยาการต่างๆ ภาษาเป็นสื่อ ถ่ายทอดมรดกทางวิชาการและวัฒนธรรมจากสังคมหนึ่งไปยังอีกสังคมหนึ่ง จากคนรุ่นหนึ่งไป ยังรุ่นถัดไป

ภาษาเป็นระบบสัญลักษณ์ที่เพิ่มพูนพัฒนาการทางสติปัญญาระดับบุคคล สังคม และอารยธรรมของโลก

สรุปได้ว่า ภาษามีความสำคัญต่อมนุษย์เป็นอย่างมากเพราะภาษาช่วยให้มนุษย์ดำรงอยู่เป็นสังคมสามารถสื่อสารกันได้ พัฒนาสติปัญญาอย่างเป็นระบบด้วยการรับข้อมูลจากผู้รู้หลายคนหลายรุ่นแล้วนำมาจัดเรียงคิดต่อก่อให้เกิดความรู้ใหม่ที่อาจได้มาอย่างรวดเร็วมากกว่าที่จะศึกษาทดลองด้วยตนเองทั้งหมดเป็นการถ่ายทอดความรู้ความคิดและวัฒนธรรมโดยมีภาษาเป็นเครื่องมือ

1.3 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางภาษา

การที่ภาษาจะพัฒนาได้ดีมากน้อยเพียงใดนั้นมีปัจจัยหลายประการที่มีอิทธิพลดังที่นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวไว้ดังนี้

ศรียา นิยมธรรมและประภัสร นิยมธรรม (2541: 42 – 47) กล่าวว่าองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางภาษามีดังนี้

1. สุขภาพ การเจ็บป่วยเรื้อรังหรือรุนแรง ในช่วง 2 ปีแรกของเด็ก มักทำให้การเริ่มพูดและการรู้จักประโยคช้าไปราว ๆ 1 – 2 เดือน เพราะการป่วยทำให้เด็กขาดโอกาสที่จะสมาคมกับเด็กอื่น นอกจากนี้การป่วย ทำให้เด็กไม่ยอมพูดจากับใคร ส่วนเด็กหูหนวกหรือหูตึงจึงเรียนพูดได้ช้า ทั้งนี้เพราะเด็กไม่มีโอกาสได้ยินคนอื่นหรือแม้แต่คำพูดของตนเอง ทำให้ขาดตัวอย่างในการเลียนแบบ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญยิ่งในการเรียนรู้และพัฒนาภาษา
2. สติปัญญา ความสำคัญระหว่างสติปัญญาและภาษาเกี่ยวเนื่องกันอย่างชัดเจนและเพิ่มมากขึ้นจนอายุ 2 ขวบ หลังจากนั้นความสัมพันธ์จะเป็นไปอย่างแน่นแฟ้น เด็กที่มีสติปัญญาต่ำเท่าใดภาษาพูดก็ยิ่งเลวเท่านั้นส่วนเด็กที่มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด พบว่ามีปัญญาดีเยี่ยมทั้งในด้านศัพท์และการใช้ประโยค
3. ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูงได้มีของเล่นได้พบเห็นหนังสือ ได้อ่านหรือฟังนิทานเล่าเรื่อง ได้มีโอกาสติดต่อกว้างขวางกับผู้ใหญ่ ทำให้มีโอกาสจะพัฒนาภาษาได้ดีกว่าเด็กที่ถูกปล่อยอยู่ตามลำพังกับเพื่อน
4. อายุและเพศ นับเป็นองค์ประกอบสำคัญอีกประการหนึ่งที่มีผลต่อพัฒนาการทางด้านการใช้ภาษาของเด็ก หากสังเกตจะพบว่าเด็กผู้หญิงจะแสดงการใช้ภาษาพูดได้เหนือกว่าเด็กผู้ชาย
5. ความสัมพันธ์ในครอบครัว จากการศึกษาพบว่าเด็กในสถานสงเคราะห์เลี้ยงดูเด็กกำพร้ามักมีพัฒนาการล่าช้ากว่าเด็กทั่วไป เพราะเด็กเหล่านั้นขาดความสัมพันธ์ส่วนตัว กับแม่หรือพี่เลี้ยงเด็ก ลูกคนเดียวมักมีทักษะภาษาสูงกว่าเด็กที่มีพี่น้องในทุกด้านเพราะเด็กที่เป็นลูกคนเดียวอยู่ในความสนใจแม่มากกว่าและต้องแข่งขันกับพี่น้อง
6. การพูดหลายภาษา ทำให้เด็กเกิดความสับสนในการพูด ไม่สามารถพูดได้โดยเสรี ต้องคิดอยู่ตลอดเวลาว่าจะพูดอย่างไร จะถูกในโอกาสใด เด็กจะรู้สึกว่ามีปัญหาในการปรับตัว กลัวถูกหัวเราะเยาะหรือเป็นที่รำคาญของอื่น ไม่กล้าพูดกับคนอื่นจนกลายเป็นคนเก็บตัว อันเป็นปัญหาทางด้านบุคลิกภาพเด็กเหล่านี้จะรู้สึกดีขึ้นหากได้อยู่ในภาวะที่มีคนอื่นซึ่งมี

ปัญหาล้ำคลึงกับตัวเอง

7. สิ่งแวดล้อม สิ่งแวดล้อมนับว่ามีอิทธิพลต่อการพัฒนาการด้านการใช้ภาษาของเด็กเป็นอย่างมากกล่าวคือเด็กอยู่ในสิ่งแวดล้อมใด การใช้ภาษาของเด็กจะเป็นไปตามสิ่งแวดล้อมนั้นยังอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดีเท่าใด เด็กก็ยังมีโอกาสได้เรียนรู้คำศัพท์แปลกๆใหม่ๆมากขึ้นเท่านั้น

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2547: 141-142) กล่าวว่าเด็กทุกคนมีพัฒนาการทางภาษาแตกต่างกันขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการทั้งทางด้านความสมบูรณ์ทางร่างกาย ประสบการณ์และปฏิสัมพันธ์ที่เด็กได้รับ ซึ่งองค์ประกอบต่างๆที่สัมพันธ์กับพัฒนาการทางภาษาที่สำคัญจำแนกเป็นดังนี้

1. ความพร้อมทางร่างกาย การออกเสียงและแปลงเสียงของเด็กต้องอาศัยความพร้อมของอวัยวะในการแปลงเสียงที่มีอยู่ตามธรรมชาติ ได้แก่ ฟัน เหงือก เพดานปาก ลิ้นไก่และสายเสียง เมื่อพร้อมเด็กจะแปลงเสียงออกมาได้ แต่ถ้าหากพิการเด็กจะไม่สามารถพูดได้เมื่อเด็กมีความพร้อมทางกายเด็กเริ่มเล่นเสียงเมื่ออายุขวบแรก เสียงที่ออกได้ครั้งแรกมาจากเสียงของความคุ้นเคย เช่น คำเรียกว่า แม่ และต่อไปเด็กจะเลียนแบบการออกเสียงแอเรียนรู้คำศัพท์ต่างๆ คำแรกที่เด็กคิดได้และรู้ความหมายจะเป็นคำที่ใช้มากเด็กได้ยินบ่อย เช่นแม่ ในระยะแรกเด็กอาจฟังจนคุ้นก่อนแล้วจึงออกเสียงภาษาคู้นด้วยการลองผิดลองถูก ถ้าได้รับการสนองตอบว่าถูก เกิดเป็นการเรียนรู้ หากการพูดนั้นได้รับการเสริมแรงด้วยเด็กจะใช้การพูดการฟังนั้นอย่างต่อเนื่องด้วยความพอใจและเพลิดเพลิน ซึ่งการพัฒนาภาษาจะดีขึ้นการมีปฏิสัมพันธ์การถามตอบช่วยให้เด็กเรียนรู้ระเบียบภาษา จากแนวคิดของการพัฒนาภาษาร่วมกับหลักการเรียนรู้ภาษา โดยธรรมชาติ จึงทำให้เกิดรูปแบบการเรียนการสอนภาษาแบบเน้นประสบการณ์ (Whole language) ที่เด็กสามารถเรียนรู้ภาษาแบบองค์รวมคือ ฟัง พูด อ่านและเขียนไปพร้อมกันโดยเน้นการประสานความรู้และประสบการณ์ที่ติดตัวมาผนวกเข้ากับสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ภาษาของเด็ก และการส่งเสริมของครู (เดคาร์ ราเคล. 2542 : 26 – 28)

2. ความพร้อมทางสติปัญญา เด็กบางคนสามารถเรียนภาษาได้เร็ว มีความสามารถในการรับรู้ จำแนกภาพตัวหนังสือและเสียง ประกอบการคิดอย่างมีเหตุผลเด็กทุกคนเกิดมาพร้อมกับความสามารถในการรู้ภาษา โดยเด็กเรียนรู้การใช้ภาษาของตนเองทั้งทั้งทางด้านความหมาย ประโยค และเสียงจากสิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติ(หรรษา นิธิวิเชียร, 2535: 206) การเข้าใจความหมาย ภาษาที่ใช้พูดและคำศัพท์ของเด็กจะยากง่ายขึ้นอยู่กับชุมชนและสิ่งแวดล้อมทางภาษาที่เด็กได้รับ ที่สำคัญเด็กจะใช้ศัพท์และสำเนียงภาษาเหมือนกับสิ่งที่เด็กคุ้นเคย ตัวอย่างเช่น เด็กใช้สำนวนและสำเนียงภาษาเหมือนกับคนเลี้ยงของตนที่เป็นคนชนบท เด็กจะออกเสียงเป็นชนบทด้วย

3. ความพร้อมทางสิ่งแวดล้อม การพัฒนาภาษาของเด็กต้องเกิดจากการกระตุ้นของสิ่งแวดล้อมและประสบการณ์ โอกาสทางภาษามีผลต่อเด็กมาก เด็กต้องการเรียนรู้ความหมายของภาษาจากผู้ใหญ่และต้องการฝึกปฏิบัติ ปัจจัยร่วมที่มีผลต่อการเรียนรู้ภาษาของเด็กประกอบด้วยปัจจัยร่วมที่มีผลต่อการเรียนรู้ภาษาของเด็กประกอบด้วยปัจจัยดังต่อไปนี้

3.1 ตำแหน่งเด็กในครอบครัว เด็กคนกลางพูดแตกต่างจากคนอื่น ลูกแฝดใช้ภาษา ช้ากว่าปกติ

3.2 เพศ เด็กหญิงจะพูดเร็วกว่าเด็กชาย

3.3 ฐานะทางเศรษฐกิจ เด็กที่อยู่ในชุมชนแออัดจะขาดโอกาสการเรียนรู้ภาษาที่ถูกต้อง และใช้ภาษาไม่ได้ถูกวิธี

3.4 การใช้ภาษาของผู้เลี้ยงเด็ก

3.5 การมีปฏิสัมพันธ์ทางภาษากับผู้ใหญ่ ตัวอย่างเช่น เด็กอายุ 3 ขวบและยังพูดไม่ได้หรือพัฒนาการพูดไม่ดีอาจเนื่องจากมีปัญหาความสามารถในการฟังหรือความสามารถทางสติปัญญา ยังพบว่าเด็กที่มีปัญหาพัฒนาการของการพูดเนื่องมาจากความสัมพันธ์ของเด็กกับแม่ไม่ดี เป็นเหตุให้อารมณ์ไม่ดี หรือขาดการกระตุ้นที่เพียงพอ เด็กกำพร้าจะมีปัญหาการเรียนรู้เรื่องการพัฒนาการพูดมากกว่าเด็กทั่วไป

กล่าวโดยสรุป องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางภาษามีปัจจัยหลักสามประการคือทางด้านร่างกาย ด้านสติปัญญา และสภาพแวดล้อมหากปัจจัยทั้งสามประการนี้จะส่งผลต่อพัฒนาการทางภาษาให้เป็นไปในทางที่ดี

1.4 แนวทางในการส่งเสริมภาษาของเด็กปฐมวัย

เด็กปฐมวัยมีพัฒนาการทางภาษาอย่างรวดเร็ว จากฟังอย่างไม่รู้ความเป็นรู้เรื่องมากมาย จากพูดไม่ได้เป็นพูดได้คล่องแคล่ว จากอ่านไม่ได้เป็นอ่านได้จากคำค้นหรืออ่านจากสัญลักษณ์ง่ายๆ จากเขียนแบบขีดเขียนเป็นเขียนแบบสื่อความได้ พัฒนาการทางภาษาที่รวดเร็วมากมายในวัยนี้หากได้รับการส่งเสริมอย่างเหมาะสมจะช่วยให้เด็กใช้ภาษาได้เป็นอย่างดีดังที่มีผู้กล่าวถึงแนวทางในการส่งเสริมไว้ดังนี้

ฉันทนา ภาคบังกช (2538: 1 – 2) กล่าวว่า ภาษาสามารถพัฒนาได้ดีในบรรยากาศที่ผ่อนคลาย มีการยอมรับ และไม่ถูกวิพากษ์วิจารณ์ ปัจจัยสำคัญในการส่งเสริมให้เด็กได้มีความก้าวหน้าทางภาษาอย่างรวดเร็วมีดังนี้

1. การจัดสภาพแวดล้อมทางภาษา ชั้นเรียนและโรงเรียนควรตกแต่งด้วยคำหรือข้อความ ซึ่งเกี่ยวกับชีวิตประจำวัน

2. การเล่น การเล่นของเด็กเปรียบได้กับการทำงานในโลกของผู้ใหญ่ การพัฒนาภาษาส่วนมากเกิดจากประสบการณ์จริง จึงควรจัดกิจกรรมต่างๆ ให้เด็กได้เล่น

3. การอ่าน การอ่านเป็นสื่อของการเรียนรู้ควรจูงใจให้เด็กรักการอ่าน เช่น การอ่านนิทานให้ฟัง

4. การเขียน การอ่านมีความสัมพันธ์กับการเขียน ควรจัดกิจกรรมการเขียนให้สัมพันธ์กับสิ่งที่เด็กอ่าน

5. การใช้สิ่งที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันเช่น การสื่อข้อความถึงเด็กและข้อความถึงผู้ปกครอง การซื้อสิ่งของเป็นต้น

สุมาลี เรืองศิลป์ (2537) กล่าวถึง การจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็กไว้ดังนี้ กิจกรรมการเล่าเรื่องที่มีรูปภาพประกอบจะมีการชี้วัตถุที่อยู่ในรูปภาพ ซึ่งใหญ่พอให้เด็กเห็น หน้าที่สำคัญของกิจกรรมนี้คือ การส่งเสริมความเข้าใจ และพรรณนาเรื่องเล่าได้อย่างชัดเจน กิจกรรมการเล่าเรื่องจึงดึงดูดความสนใจของเด็กได้ให้ความสนุกสนาน ความผ่อนคลายสามารถสอนค่าและช่วยให้เด็กจดจำข้อมูลต่างๆ ได้ง่ายขึ้นด้วย

วารสาร รักวิจัย (2535: 83 – 87) กล่าวถึง กิจกรรมที่ส่งเสริมทักษะทางด้านภาษา ดังนี้

1. การเล่านิทาน (Story telling) การเล่านิทาน เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับเด็ก การเล่านิทานเป็นการแสดงการให้ความรัก การดูแล เอาใจใส่ต่อเด็กแบบหนึ่ง เพราะเด็กปฐมวัย จะสนใจและชอบหนังสือนิทาน การเล่าเรื่องต่างๆ ซึ่งจะเป็นการพัฒนาการทางด้านภาษาและในขณะเดียวกันก็เป็นการส่งเสริมให้เด็กเกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับชีวิตประจำวัน เกิดความคิด ความเข้าใจ และทำให้เกิดความสนุกสนานด้วย การเล่านิทานให้เด็กฟัง จะช่วยให้เด็กได้คิด การคิดจินตนาการ และทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ต่อไป

2. การเล่นบทบาทสมมติ (Role Playing) เด็กปฐมวัยชอบเลียนแบบผู้ใหญ่ที่อยู่ใกล้ชิดหรือผู้ใหญ่ที่ตนรักเคารพ การเล่นบทบาทสมมติจึงเป็นสิ่งที่เด็กชอบ เด็กชอบสมมติตนเองเป็นพ่อ แม่หรือสัตว์ที่ตนเองชอบ เป็นหุ่นยนต์ตามภาพยนตร์ในโทรทัศน์ เด็กจะเป็นอะไรได้ทั้งนั้นในสิ่งที่เขาชอบ เด็กจะเล่นที่ไหนก็ได้ การเล่นบทบาทสมมติเป็นการเล่นอิสระที่เด็กๆ จะเล่นได้เมื่อต้องการ ผู้ใหญ่จะช่วยเตรียมหรือส่งเสริมการเล่นโดยการชี้แนะและจัดหาอุปกรณ์ของเล่นให้

จุดมุ่งหมายในการเล่นบทบาทสมมติ

- 1.ฝึกความคิดและกล้าแสดงออก
- 2.ฝึกความมั่นใจในตนเอง
- 3.เรียนรู้บทบาทของตนในสังคม
- 4.ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา
- 5.ส่งเสริมและพัฒนาทางด้านภาษา

3. การสนทนาอภิปราย การสนทนาอภิปรายจะทำให้เด็กเรียนรู้ทางด้านภาษาและความคิดต่างๆซึ่งจะเป็นการช่วยให้เด็กได้หัดคิด หัดสังเกต เป็นการเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ชีวิตของเด็กการสนทนาระหว่างพ่อแม่และลูก ควรจะมีเวลาและทำมากเพราะลูกจะเรียนรู้สิ่งต่างๆ จากการอธิบายของพ่อแม่

हररषा नललषेयर (2535: 233 – 234) ได้แนะแนวทางประกอบการสอนภาษาศิลป์ใน
ชั้นเรียนเด็กปฐมวัยดังนี้

1. การใช้มือและนิ้วประกอบการท่องบทหรือกรอง ประกอบการร้องเพลง และประกอบการเล่านิทาน เช่นเพลงแมงมุมลาย เป็ดน้อยห้าตัว เป็นต้น
2. ละครสมมติ เด็กแสดงท่าทางและบทบาทตามเรื่องราวที่ได้ฟังจากการเล่า หรือการอ่านของครู
3. การใช้หุ่น หุ่นที่ทำขึ้นจากวัสดุหลากหลายชนิด เช่น หุ่นนิ้วมือ หุ่นถุงมือ หุ่นถุงกระบอก หนังสติ๊ก ฯลฯ โดยครูทำเองด้วยความร่วมมือจากนักเรียน หรือจากที่ซื้อหามาสามารถนำมาประกอบการเล่าเรื่องในช่วงเวลาพักผ่อนของเด็กได้ วัสดุที่ใช้ทำหุ่นได้แก่ ถุงเท้า ถุงกระดาษ ไม้ ผ้าสาหลี จานกระดาษ ฝาขวด ฯลฯ เด็กจะได้มีโอกาสพัฒนาทักษะการฟัง

ตลอดพัฒนาการใช้ภาษาอย่างถูกต้องด้วย

4. แผ่นป้ายคำศัพท์ การเล่านิทานโดยใช้แผ่นป้ายคำศัพท์ จะช่วยฝึกทักษะการฟัง การทำนายเหตุการณ์ การเรียงลำดับ ตลอดจนการช่วยให้เด็กแต่งนิทานขึ้นมาเอง และการใช้ตัวละครที่เป็นรูปธรรมประกอบ

5. การฟังเทปนิทาน เทปเหล่านั้นอาจซื้อจากร้านค้า หรืออัดเองโดยครูหรือบุคคลอื่นเป็นผู้เล่า

6. การแต่งเรื่องจากภาพ เด็กๆจะได้พัฒนาการใช้ภาษาและการเรียนรู้คำศัพท์ที่เพิ่มขึ้น

7. หนังสือเด็ก ครูและผู้ปกครองเป็นบุคคลสำคัญในการช่วยให้เด็กรักการอ่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเลือกหาหนังสือที่ดีมีคุณค่า สอดคล้องกับความสนใจ และระดับความยากง่ายเหมาะสมกับวัยของเด็ก ครูและผู้ปกครองอ่านหนังสือให้เด็กฟังเป็นประจำ มีการตั้งคำถามและสนทนาเกี่ยวกับตัวละคร หรือเนื้อเรื่องหลังการอ่าน นอกจากนี้ครูอาจให้เด็กจัดทำหนังสือเองทั้งการเขียนเรื่องและวาดภาพประกอบ สำหรับชั้นเด็กเล็ก ครูอาจให้เด็กเป็นผู้เล่า และครูช่วยเขียนให้ตามคำบอก

8. การทำบัตรในโอกาสต่างๆ เช่น บัตรอวยพรปีใหม่ วันเกิด วันแม่ บัตรเชิญ บัตรแสดงความยินดี ฯลฯ โดยที่เด็กเป็นผู้เขียนเอง หรือเด็กบอกให้ครูเขียน

9. การพานักเรียนไปห้องสมุดประชาชน หรือห้องสมุดของสถานศึกษาอื่นๆ ที่ใกล้เคียงตามโอกาส

10. การเชิญวิทยากร ครูอาจเชิญผู้สูงอายุ ผู้ปกครองหรือบุคคลอื่นๆ ในท้องถิ่นมาอ่าน

หนังสือ หรือเล่านิทานให้เด็กฟังตามโอกาส

การจัดประสบการณ์ด้านภาษาให้แก่เด็กปฐมวัย จะต้องคำนึงการบูรณาการทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ตลอดจนวิชาการต่างๆ เข้าด้วยกัน เพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริงในสิ่งแวดล้อมที่มีความหมาย ครูควรจัดกิจกรรมให้เด็กได้มีส่วนร่วมอย่างกระตือรือร้น ได้มีโอกาสสำรวจ ค้นคว้า ทดลอง ทั้งนี้เพื่อพัฒนาเด็กให้มีคุณสมบัติของการเป็นผู้ส่งสาร และรับสารอย่างมีประสิทธิภาพ ให้ทันกับโลกยุคข้อมูลข่าวสารในปัจจุบันและอนาคต

จากที่ได้กล่าวมาแล้ว จะเห็นได้ว่าแนวทางในการส่งเสริมภาษาให้เด็กปฐมวัยมีหลายวิธีทั้งการจัดสภาพแวดล้อม สื่อ และวิธีการที่เอื้อ จากสิ่งที่เด็กสนใจ ที่จะช่วยสร้างความพร้อมทางภาษาให้เกิดขึ้นในตัวเด็ก การฟังการอ่านในสิ่งที่เด็กสนใจได้รับความรู้ อยากจะพูดจะเขียน สื่อสารออกมาอย่างมั่นใจและมีความสุข เป็นความพร้อมที่ผู้ใหญ่สามารถส่งเสริมให้เกิดขึ้นกับเด็ก

งานวิจัยในประเทศ

วิจิตตรา วิเศษสมบัติ (2539: 73) ได้ศึกษา ความพร้อมทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การความคิดรวบยอดประกอบการสนทนากิจกรรมการปั้น ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยได้รับการจัดประสบการณ์การความคิดรวบยอดในการปั้นมีความพร้อมทางภาษาสูงกว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการปั้นแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมคิด ชนแดง (2540) ศึกษา ผลของการจัดประสบการณ์การเล่นเรื่องคำรูปธรรม และการเล่าเรื่องคำรูปธรรมประกอบการวาดภาพที่มีต่อความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย ผลการศึกษาพบว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์กิจกรรมเล่าเรื่องคำรูปธรรม ประกอบการวาดภาพกับกิจกรรมการเล่นเรื่องปกติมีความสามารถแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01

จุฬารัตน์ อินุพัฒน์ (2543) ได้ศึกษา พัฒนาการทางการพูดเด็กปฐมวัยที่ได้รับการ จัดประสบการณ์การเล่นมุมบล็อกแบบเต็มรูปแบบและมุมบล็อกแบบปกติ พบว่าเด็กปฐมวัยที่ ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นมุมบล็อกแบบเต็มรูปแบบและเด็กปฐมวัยประสบการณ์การ เล่นมุมบล็อกแบบปกติมีพัฒนาการพูดที่ไม่แตกต่างกัน

จากเอกสารงานวิจัยต่างๆที่กล่าวมานั้นสรุปได้ว่า พ่อแม่ผู้ปกครอง ครู เป็นผู้ที่มีส่วนในการส่งเสริมให้เด็กมีพัฒนาการทางภาษาได้โดยขึ้นอยู่กับความสนใจการลงมือปฏิบัติ กิจกรรม ความสอดคล้องของสื่อกิจกรรมและสภาพแวดล้อมที่มีต่อพัฒนาการ และบริบทที่แวดล้อมตัวเด็ก

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางการพูด

2.1 ความหมายของพัฒนาการ

ความหมายของพัฒนาการที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาปฐมวัยตามที่นักการศึกษาได้ให้ความหมายไว้มีดังต่อไปนี้

วงพัทตร์ ภูพันธ์ศรี และศิรินันท์ ดำรงผล (2532:1) กล่าวว่า พัฒนาการหมายถึงการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญาไปในทิศทางที่ดีตามระยะเวลาของมันและต่อเนื่องกันไปเป็นลำดับขั้นอย่างมีระบบไม่มีการย้อนกลับ ลำดับขั้นที่เกิดหลังจาก รวบรวมลักษณะของเดิมไว้ด้วย

สิริมา ภิญโญนต์พงษ์ (2545: 27) กล่าวว่า พัฒนาการ (Development) หมายถึง การเปลี่ยนแปลงในตัวมนุษย์ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ และสติปัญญาด้านการทำหน้าที่ (function) และวุฒิภาวะ(maturation)ของอวัยวะระบบต่างๆในด้านโครงสร้าง การจัดระเบียบ ส่วนต่างๆของร่างกาย รวมทั้งพฤติกรรมที่แสดงออก มีลักษณะและทิศทางที่แน่นอนสัมพันธ์กับ เวลา ทำให้สามารถทำหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพทำสิ่งที่ยากสลับซับซ้อนมากยิ่งขึ้น ตลอดจนเพิ่มทักษะใหม่ๆ จึงเป็นแนวแปลงความสามารถในการปรับตัวต่อสภาพแวดล้อม ผสมผสานก้าวหน้าเป็นลำดับขั้นต่อเนื่องกันไป โดยพัฒนาการครอบคลุมการเปลี่ยนแปลงการ เปลี่ยนแปลงที่สรีระวิทยา(Physiological development) ของระบบอวัยวะ เป็นการเปลี่ยนแปลง ด้านปริมาตร(Quantitative Change) ได้แก่การจำนวนของเซลล์ประสาทในสมอง ขนาดของ รูปร่าง การขยายส่วนต่างๆของร่างกายและการเกิด การเปลี่ยนแปลงพัฒนาการของมนุษย์ (Human development)เป็นความสามารถในการฟัง พูด อ่าน เขียน การคิดเลข การ แก้ปัญหา ทักษะการช่วยตนเอง การทรงตัว การเคลื่อนไหว การกระโดด การรู้จักแบ่งปัน มีน้ำใจ ยิ้มแย้ม ซึ่งพัฒนาการทุกด้านของมนุษย์ถ้าได้รับการตอบสนองตรงตามความต้องการ แล้ว พัฒนาการทุกด้านของมนุษย์ถ้าได้รับการตอบสนองตรงตามความต้องการแล้วพัฒนาการ

ของมนุษย์จะเป็นไปอย่างสมวัย

พัชรี สวนแก้ว (2545:108) พัฒนาการหมายถึง กระบวนการเปลี่ยนแปลงลักษณะ และพฤติกรรมที่มีทิศทางและรูปแบบที่แน่นอนจากช่วงระยะหนึ่งของชีวิตไปสู่อีกระยะหนึ่ง พัฒนาการเป็นผลรวมของการกระทำร่วมกันระหว่างวุฒิภาวะและการเรียนรู้ กล่าวโดยสรุป พัฒนาการหมายถึง กระบวนการเปลี่ยนแปลงในตัวมนุษย์ทางด้าน ร่างกาย จิตใจ อารมณ์สังคมและสติปัญญาเป็นการเปลี่ยนแปลงลักษณะพฤติกรรมอย่างมีระบบลำดับขั้นของพัฒนาการไม่มีการย้อนกลับ เป็นผลรวมของการกระทำร่วมกันระหว่างวุฒิภาวะและการเรียนรู้

2.2 พัฒนาการทางการพูด (Speech Development)

นักการศึกษาและนักจิตวิทยาได้ให้ความหมายของพัฒนาการทางการพูดไว้ดังนี้

รจนา ทรรทรานนท์ (2537: 10) พัฒนาการทางการพูดเป็นการเรียนรู้การเข้าใจ คำพูดของผู้อื่นโดยเริ่มจากการเข้าใจคำศัพท์ประเภทต่างๆ เด็กจะสะสมความเข้าใจคำศัพท์อยู่ ระยะหนึ่งก่อนที่จะใช้คำศัพท์เหล่านั้นในการพูดสื่อสารกับผู้อื่น

เบญจมาศ พระธานี (2538 : 8) พัฒนาการทางภาษา (Language Development) หรือพัฒนาการทางการพูด (Speech Development) เป็นความก้าวหน้าในการใช้ภาษาในการ ติดต่อกับผู้อื่น เพื่อรับรู้หรือแสดงความรู้สึก ความคิดเห็นและติดต่อซึ่งกันและกันแบ่ง ออกเป็น 2 ด้าน คือพัฒนาการด้านความเข้าใจภาษาและการพัฒนาด้านการแสดงออกทาง ภาษา

สถาบันราชานุกูล กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข (2546: 7) พัฒนาการทาง ภาษาและการพูดเป็นการเรียนรู้การเข้าใจคำพูดของผู้อื่น โดยเริ่มจากการเข้าใจคำศัพท์ ประเภทง่ายๆ เด็กจะสะสมความเข้าใจคำศัพท์อยู่ระยะหนึ่ง ก่อนที่จะใช้คำศัพท์เหล่านี้ในการ พูดสื่อสารกับผู้อื่น คำศัพท์ที่เด็กเรียนรู้ประกอบด้วย คำนาม ที่ใช้เรียกชื่อคน สัตว์ สิ่งของ อวัยวะร่างกาย ชื่อพืช ผัก ผลไม้ และอาหาร ชื่อสี คำบอกความรู้สึกสัมผัส บอกสถานที่ ทิศทาง เวลา ขนาด จำนวน ระยะทาง กิริยาอาการ คำวิเศษณ์คำบุพบท และคำสันธาน เด็กปกติเรียนรู้คำนามได้ก่อนคำประเภทอื่น แต่เมื่ออายุมากขึ้น อัตราการเรียนรู้คำนามลดลง จะเรียนรู้คำประเภทอื่นแทนได้แก่ คำกิริยา คำบุพบท คำวิเศษณ์ และคำสันธาน ด้านจำนวน คำศัพท์ที่เด็กรู้ก็มีจำนวนเพิ่มขึ้นจากจำนวนที่รู้จักเพียงแค่สิบคำเมื่ออายุ 1 ปี กลายเป็น 2,000 คำ เมื่ออายุ 4 ปีในช่วง 2 – 4 ปีเด็กจะมีพัฒนาการด้านการเรียนรู้คำศัพท์ที่รวดเร็วมาก และมี อัตราการพัฒนาการสูงกว่าในช่วงอายุอื่นๆ การพัฒนาภาษาและการพูดเป็นไปตามลำดับขั้น

กล่าวโดยสรุป พัฒนาการทางการพูดหมายถึง การเรียนรู้เพื่อที่จะเข้าใจคำพูดของ ผู้อื่นโดยสะสมความเข้าใจคำศัพท์ก่อน ในช่วง 1 – 4 ขวบเด็กจะรู้จำนวนคำศัพท์ที่รวดเร็วมาก มีอัตราการพัฒนาการสูงกว่าในช่วงอายุอื่นๆ การรู้คำศัพท์เพิ่มมากขึ้นช่วยให้สามารถนำไปใช้ในการ พูดสื่อสารกับผู้อื่นเพื่อแสดงความรับรู้แสดงความรู้สึกความคิดเห็นและติดต่อซึ่งกันและกัน

2.3 ความสำคัญของพัฒนาการทางการพูด

ภาษาพูดเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ภาษาอ่านและภาษาเขียนและเพื่อที่จะได้ประโยชน์ จากการเรียนในวิชาอื่นๆ (คันสนีย์ ฉัตรคุปต์. 2543:35) ภาษาและการพูดเป็นสิ่ง ที่ช่วย

ส่งเสริมพัฒนาการทางด้านสติปัญญาของเด็กปฐมวัย ตามทฤษฎีและแนวคิดของการ์ตเนอร์ (Gardner) ในทฤษฎีพหุปัญญา

(สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2540 : 138)

กล่าวถึงสติปัญญาทางด้านภาษา (Linguistic Intelligence) ว่าทักษะทางภาษานับเป็นส่วนหนึ่งของสติปัญญาดังนั้นพัฒนาการทางการพูดจึงมีความสำคัญเป็นอย่างมากสำหรับเด็กปฐมวัยที่ต้องเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในอนาคต

นอกจากนี้ยังมีนักการศึกษาได้กล่าวถึงความสำคัญของการพูดไว้ดังนี้

สุรวาท ศิริวรรณ (2542:63 – 64) กล่าวว่า การพูดเป็นเครื่องมือสำคัญของการติดต่อสื่อสารที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในชีวิตการฝึกพูดเป็นพื้นฐานที่จะช่วยฝึกทักษะด้านภาษาได้อย่างดีซึ่งจุดประสงค์ของการฝึกพูดมีดังนี้

1. เพื่อให้เด็กพัฒนาการพูดได้คล่องเป็นธรรมชาติได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ๆ
2. พัฒนาศาสนาสามารถในการพูดได้ชัดเจน ได้ฝึกเสียงที่เป็นปัญหาสำหรับเด็ก เช่น “ส” นอกจากนี้ยังควรพูดด้วยน้ำเสียงที่น่าฟัง รื่นหู ไม่ดัง ไม่ค่อยเกินไป มีความมั่นใจในการพูด
3. พูดถูกต้องจนเป็นนิสัยเช่นเด็กๆ มักจะพูดประโยคปฏิเสธว่า “ผมเปล่าทำ” ต้องแก้เป็น “ผมไม่ได้ทำครับ” หรือ “ไม่ได้ทำค่ะ”
4. เพื่อใช้ภาษาเป็นเครื่องมือติดต่อกับเพื่อนๆ และบุคคลอื่นๆ การที่เด็กจะเป็นที่น่าคบหาสมาคมด้วยย่อมต้องมีภาษาที่สุภาพดังนั้นการให้การศึกษาเด็กวัยนี้ย่อมจะฝึกเด็กให้รู้จักใช้คำสุภาพทั้งหลาย เช่น คำว่า “ขอโทษ” “ขอบคุณ” “ขอโทษ” โดยต้องเป็นแบบให้เด็กและต้องใช้อย่างสม่ำเสมอนอกจากนี้จะต้องให้รู้จักกาลเทศะด้วย เสียงที่พูดในห้องเรียนย่อมจะต้องดังเหมือนเสียงที่ใช้ในสนาม
5. เพื่อพัฒนาความสามารถในการติดต่อกับผู้อื่นคือไม่เพียงแต่แสดงความคิดเห็นของตนเท่านั้นแต่ยังสามารถเข้าใจสิ่งที่คนอื่นพูด สามารถพูดสิ่งที่ผู้อื่นกล่าวไว้ได้
6. การฝึกเลียนเสียงคำพูดก่อนที่จะบรรยายเรื่องราวต่างๆ หากไม่ฝึกในเรื่องนี้เด็กบางคนจะเล่าเรื่องไม่ตรงจุด เช่น เด็กอาสาจะเล่าเรื่อง “ไปเที่ยวทะเล” แทนที่จะพูดถึงการไปทะเล เด็กบางคนจะมัวพะวงแต่จุดไม่สำคัญ เช่น การแต่งตัว การซื้อของต่างๆ สำหรับการเดินทาง ครูอาจต้องช่วยเตือนเด็กให้พูดเข้ามาหาเรื่องอีกทีหนึ่ง
7. เรียนรู้เกี่ยวกับภาษา เช่น หลักของการออกเสียง เสียงวรรณยุกต์ การเว้นวรรค การเรียบเรียงคำให้เป็นประโยค และคำบางคำมีความหมายได้หลายอย่าง

กล่าวโดยสรุป การพูดเป็นรากฐานของการพัฒนาภาษา ส่งเสริมพัฒนาการทางด้านสติปัญญา เป็นเครื่องมือสื่อสารอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้บุคคลมีความสุข หรือ ทุกข์ ดังนั้นในเด็ก การพัฒนาการทางการพูดจึงเป็นแนวทางที่จะวางให้เด็กมีความสุขในอนาคตได้ส่วนหนึ่ง

2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัย

มีผู้วิจัยเกี่ยวกับพัฒนาการทางการพูดของเด็กทั้งในประเทศและต่างประเทศหลายท่านดังต่อไปนี้

งานวิจัยในประเทศ

จุฬารัตน์ อินนุพัฒน์ (2543: บทคัดย่อ) ได้ศึกษา พัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นมุมบล็อกแบบเต็มรูปแบบและมุมบล็อกแบบปกติโดยใช้กลุ่มตัวอย่าง เด็กปฐมวัย ชาย – หญิง อายุระหว่าง 5 – 6 ขวบ ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นมุมบล็อกแบบเต็มรูปแบบและมุมบล็อกแบบปกติมีพัฒนาการทางการพูดที่ไม่แตกต่างกัน

นงเยาว์คลีกคล้าย (2543: บทคัดย่อ) ได้ศึกษา ความสามารถด้านการฟัง และการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้เพลงประกอบ โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง เด็กปฐมวัยชาย – หญิง อายุระหว่าง 5 – 6 ขวบ ผลการวิจัยพบว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้เพลงประกอบมีความสามารถด้านการฟังและการพูดสูงกว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับกิจกรรมเสริมประสบการณ์ตามปกติ

กล่าวสรุปได้ว่า เด็กสามารถพูดได้ตามความพร้อมของเด็กแต่ละคน โดยปกติในเด็กวัยใกล้เคียงกันก็จะพูดได้ในระดับที่ใกล้เคียงกันอาจสังเกตจากการพูดความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำศัพท์ การที่เด็กอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ต่างกันจะส่งผลต่อพัฒนาการทางการพูด หากเด็กได้มีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมที่มีสถานการณ์ยั่วยุให้เด็กคิดเพื่อที่จะพูดการได้เล่นกับเพื่อนการที่มีผู้ใหญ่พูดคุยอย่างเหมาะสม รวมทั้งกิจกรรมส่งเสริมการพูดต่างๆ นิทาน คำคล้องจอง เพลง กิจกรรมเหล่านี้ล้วนมีผลต่อพัฒนาการทางการพูดของเด็ก

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทานและการเล่านิทาน

3.1. ความหมายของนิทาน

นิทานเป็นศาสตร์ที่สร้างความรู้แก่ผู้เรียนได้ ซึ่งนิทานที่เล่าสามารถแสดงวัฒนธรรมของแต่ละชาติ เป็นวิธีการที่สามารถกระตุ้นความสนใจแก่ผู้เริ่มเรียนภาษา โดยเฉพาะกับเด็ก เพราะเรื่องที่นำมาเล่นนั้น ผู้เรียนสามารถรับรู้อารมณ์ และเรียนรู้วัฒนธรรมจากเรื่องที่ฟังได้ นักการศึกษาได้ให้ความหมายของนิทานไว้ ดังนี้

เกริก ยุ้นพันธ์ (2539: 16) กล่าว นิทาน หมายถึง เรื่องราวที่เล่าสืบทอดต่อ ๆ กันมาตั้งแต่โบราณ โดยเนื้อหาที่เล่า เป็นการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม คุณงามความดี เพื่อปลูกฝังจิตสำนึกของคนให้ประพฤติปฏิบัติอยู่ในความดี และเป็นตัวอย่างแก่สังคม

กุลยา ตันติผลชีวะ (2541: 210) กล่าว นิทาน คือ สื่อที่มีประสิทธิภาพ สำหรับการสร้างการเรียนรู้ให้กับเด็ก นิทานสามารถสร้างจินตนาการ ความฝัน ความคิด ความเข้าใจ และการรับรู้ให้กับเด็ก

วันเนาว์ ยูเด็น (2542: คำนำ) กล่าว นิทาน คือ ชีวิต เรื่องราวในนิทานที่แท้จริงเป็นเรื่องราวของชีวิต นิทานมิใช่เรื่องสำหรับเพียงเพื่อฟัง อ่านเพื่อสนุก หรือรับคำสอนที่แทรกอยู่เท่านั้น

สัทพ์ธณัรุธธารี (2542:2) กล่าว นิทาน คือ เรื่องที่มีผู้แต่งขึ้นใหม่ โดยยึดความสนุกสนานเพลิดเพลิน เป็นการเล่าเรื่องให้เข้ากับสถานการณ์ในเวลานั้น ๆ ซึ่งสอดแทรกคุณธรรมจริยธรรมคติสอนใจที่พึงประสงค์ ให้ผู้ฟังนำไปใช้ในชีวิต จากเนื้อหาของนิทาน เพื่อใช้เป็นสื่อในการสร้างการเรียนรู้

สมศักดิ์ ปริบูรณ์ (2542:48) ให้ความหมายของนิทานไว้ว่า

1. เป็นเรื่องราวที่ผูกขึ้น
 2. เป็นเรื่องราวที่ผู้เล่าเป็นสื่อในการถ่ายทอด
 3. เป็นบทประพันธ์ ที่มีลีลาการเล่าแบบเป็นกันเอง
 4. เป็นเรื่องเล่าที่มีจุดประสงค์หลัก เพื่อความบันเทิงใจ มีสิ่งสอนใจเป็นจุดประสงค์รอง
- ราชบัณฑิตยสถาน (2546: 588) นิทาน หมายถึง เรื่องที่เล่ากันมา เช่น นิทานชาดก นิทานอีสป วิเชียร เกษประทุม (2547: 1) นิทาน หมายถึง เรื่องเล่าที่เล่าสืบต่อกันมา เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ใช้วาจาเป็นสื่อในการถ่ายทอด

ครุรักษ์ ภิรมย์รักษ์ (2540: 45)กล่าวว่า นิทานเป็นเรื่องราวที่เล่าสืบทอดกันมา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสืบทอดประสบการณ์ ความรู้ ความคิด หรือค่านิยมบางอย่างให้ผู้ฟัง พร้อมทั้งสอดแทรกความสนุกสนานเพลิดเพลินไปพร้อม ๆ กัน

บุบผา เรืองรอง (2551: ออนไลน์) นิทาน หมายถึง เรื่องราวที่เล่าสืบทอดกันมา หรือมีผู้แต่งขึ้นต้องการสอนคนในการดำรงชีวิต เพื่อความสนุกสนาน เพลิดเพลิน นิทานส่วนใหญ่จะถ่ายทอดด้วยวิธีมุขปาฐะ ที่ทั้งผู้เล่าและผู้ฟังต่างมุ่งสอนความสุขทางจิตใจของคน

มัลคินา (Malkina. 1995: 38)กล่าวว่า การเล่านิทาน เป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพกับผู้เริ่มเรียนภาษา เพราะสามารถแสดงถึงอารมณ์ต่างๆ การรับรู้ และความต้องการได้ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับเด็ก

จากความหมายของนิทานดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า นิทานเป็นเรื่องราวที่แต่งขึ้นมา โดยการผูกเรื่องตามความคิด จินตนาการ เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน และสอดแทรกแนวคิด คติสอนใจปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรม เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติตนที่ดีในการอยู่ร่วมกันในสังคม

3.2 จุดประสงค์ของการเล่านิทาน

นิทานและวิธีเล่านิทาน เป็นกิจกรรมการสอนวิธีหนึ่ง ที่นักการศึกษาให้ความสนใจศึกษาค้นคว้าและยอมรับว่า นิทานมีความสำคัญต่อเด็ก จุดประสงค์ของการเล่านิทาน มักมุ่งให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินเป็นหลัก ส่วนจุดประสงค์อื่นมักอยู่กับผู้เล่า นิทานเรื่องเดียวกัน ผู้เล่าอาจมีจุดประสงค์

ในการเล่าที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งพอจะสรุปได้ ดังนี้

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2541: 11-12) กล่าวว่า การเล่านิทาน ให้เด็กฟังนั้น มีจุดมุ่งหมายสำคัญ 3 ประการ คือ

1. ให้เด็กได้พัฒนาภาษาและความคิด การเล่านิทาน จึงไม่ควรมาจากครูคนเดียวควรให้เด็กเป็นผู้เล่านิทานเองด้วย เพราะการให้เด็กได้เล่านิทานเอง จะช่วยให้เด็กได้แสดงออกถึงความรู้สึก ขยายความคิดของตนเองให้กระจ่าง และพัฒนาภาษา หากครูเล่าเอง ควรมีการถามตอบโต้ที่ให้แก่เด็กคิดระหว่างการเล่านิทานด้วย

2. สร้างความรักการอ่านหนังสือให้กับเด็ก เวลาเล่านิทาน เป็นเวลาที่สร้างความสนใจในการอ่านหนังสือให้กับเด็กมาก ครูควรเตรียมให้พร้อม โดยการอ่านนิทานเล่มที่จะเล่าให้เข้าใจ จำได้ เวลาเปิดหนังสือเสมอตาเด็ก ตาครูจับที่เด็ก คอยสังเกต คอยตั้งคำถามเป็นช่วง ๆ เพื่อช่วยให้เด็กทบทวนรายละเอียด และตื่นตัวที่จะฟังอยู่เสมอ เวลาเล่านิทานควรจัดเป็นกลุ่มเล็ก ๆ 4-5 คน ถ้าไม่ได้ก็ให้เด็กนั่งเป็นวง เห็นหน้าครูชัดเจน และครูเห็นเด็กทุกคน ถ้าเด็กเพเลิดเพลินกับนิทานจากหนังสือที่ครูเล่าเด็กจะชอบและสนใจที่จะอ่านหนังสือด้วยตนเอง สิ่งนี้เป็นจุดเริ่มต้นของการสร้างนิสัยรักการอ่าน และความรักหนังสือที่ดี

3. สร้างการเรียนรู้ที่มีความหมายให้กับเด็ก ทั้งทางด้านสังคม อารมณ์ คุณธรรมหรือแม้แต่การพัฒนาสติปัญญา ก็สามารถใช้นิทานเป็นสื่อของการเรียนรู้ได้ จุดสำคัญที่จะนำไปสู่จุดประสงค์ของการเรียนรู้นั้น นอกจากเนื้อหาของนิทานตรงประเด็นแล้ว บรรยากาศในการเล่า ก็มีสำคัญมากผู้เล่าที่ดีต้องสนุกกับการเล่านิทาน และสามารถสื่อสารเรื่องราวให้เด็กเกิดความรู้สึกหรือรันทดที่จะฟังในขณะเดียวกันต้องหยุดถามเป็นระยะ หรือให้เด็กมีส่วนร่วมในการเล่านิทาน โดยเฉพาะประเด็นที่ต้องการให้เกิดผลตามการให้เกิดผลตามวัตถุประสงค์ การเล่านิทานอาจเล่าซ้ำได้ ทั้งนี้เพื่อให้เด็กได้ถ้อยข้อมูลใหม่เปรียบเทียบ เพื่อหาข้อสรุปที่ถูกต้อง ตามหลักเกณฑ์ทฤษฎีของเพียเจท์ ที่ว่าด้วยการคิดเพื่อพัฒนาความรู้ใหม่

จิระประภา บุญยนิติกุล ลอ อ ชุตินกร และ ศรีสมบัติ เทพกาญจนา (2551: 23-24)กำหนดจุดมุ่งหมายในการเล่านิทานไว้ ดังนี้

1. เพื่อสนองความต้องการทางธรรมชาติของเด็ก เพราะโดยธรรมชาติแล้วเด็กๆ ชอบฟังนิทาน
2. เพื่อช่วยให้เด็กมีจิตใจเบิกบาน ผ่อนคลายอารมณ์ ความเครียด และสร้างเสริมอารมณ์ให้กับเด็ก
3. เพื่อเป็นการปกป้อง ส่งเสริมพัฒนาการทางความคิดสร้างสรรค์ และจินตนาการของเด็ก
4. เพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางด้านภาษาของเด็ก
5. เพื่อช่วยให้เด็กได้เรียนรู้วิชาการต่างๆ ที่สอดแทรกอยู่ในนิทานเรื่องนั้นๆ
6. เพื่อช่วยกระตุ้นให้เด็กอยากอ่านหนังสือ
7. เพื่อช่วยให้ผู้ใหญ่และเด็ก มีความใกล้ชิดสนิทสนมกัน มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน

แพลน ฟอ์คิตส์ (2551) กล่าวถึง ประโยชน์ที่เด็กได้รับจากนิทานไว้ว่า

1. เติมเต็มความสนุกสนาน
2. เสริมสร้างจินตนาการความคิดสร้างสรรค์
3. ฝึกสมาธิ
4. พัฒนาการทักษะด้านภาษา
5. ปลูกฝังนิสัยรักการอ่าน

แอลลิส และ บรูสเตอร์ (Ellis; & Brewster. 1991: 1-2) กล่าวว่า ธรรมชาติของเด็กเฟลิดเฟลินกับการฟังการเล่านิทาน ดังนั้นจึงมีการนำนิทานมาเป็นสื่อในการเรียนภาษาต่างประเทศด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้

1. นิทานช่วยสร้างความสนุกสนาน และช่วยพัฒนาทัศนคติในทางบวกในการเรียนภาษาต่างประเทศในอนาคต และเป็นตัวช่วยในการตัดสินใจเรียนภาษาต่างประเทศ
2. นิทานช่วยสร้างจินตนาการ เด็กสามารถจินตนาการตัวเองแทนตัวละครในเรื่องซึ่งประสบการณ์แห่งการจินตนาการ ช่วยพัฒนาพลังแห่งความคิดสร้างสรรค์
3. นิทานเป็นเครื่องมือที่สามารถเชื่อมโยงจินตนาการให้สัมพันธ์กับโลกแห่งความเป็นจริงของเด็ก ซึ่งเด็กสามารถสร้างจิตสำนึกของตนเอง ให้เชื่อมโยงกับการดำเนินชีวิตในแต่ละวัย ระหว่างบ้านกับโรงเรียน
4. การฟังนิทานในห้องเรียน เป็นการปันประสบการณ์ทางสังคม ซึ่งการอ่านและการเขียน เป็นเพียงกิจกรรมเดียวเท่านั้น แต่การฟังนิทานสามารถแบ่งปันความรู้สึกต่างๆ เช่น ความสุขจากเสียงหัวเราะ ความตื่นเต้น และการคาดคะเน ซึ่งไม่ใช่เป็นเพียงความสนุกสนานเท่านั้น แต่สามารถช่วยสร้างความมั่นใจ และการกระตุ้นพัฒนาการทางด้านสังคม และอารมณ์ให้ดีขึ้น
5. การฟังนิทานเข้าไปซ้ำๆ ทำให้เกิดการเรียนรู้ทางภาษา ในขณะที่ทักษะอื่นๆ ต้องได้รับการกระตุ้นหรือฝึกฝน ซึ่งนิทานแต่ละเรื่อง มักจะมีคำ และโครงสร้างประโยคเข้าไปซ้ำๆ เพื่อช่วยให้เด็กจดจำทุกรายละเอียดได้
6. การฟังนิทาน ช่วยให้ครูแนะนำคำศัพท์ หรือเป็นการทบทวนคำศัพท์ โครงสร้างภาษา โดยเปิดให้เด็กได้จดจำ และเทียบเคียงบริบทโดยใช้ความคิดแล้วค่อยๆ นำไปสู่คำพูดของเด็กเอง
7. การฟังนิทาน ช่วยพัฒนาการฟังและทักษะอื่นเข้าด้วยกัน โดยผ่านสิ่งต่อไปนี้ คือ สื่อที่มองเห็นได้แก่ รูปภาพ หนังสือที่มีภาพประกอบ ความรู้ทางภาษาที่เคยเรียนมา ความรู้ทั่วไปสิ่งเหล่านี้ช่วยให้เด็กเข้าใจความหมายของเรื่อง และมีความเกี่ยวเนื่องกับประสบการณ์ตัวเอง
8. นิทานสร้างสรรค์ พัฒนาการเรียนรู้ของเด็กให้ต่อเนื่องกับวิชาอื่นๆ ในหลักสูตร
9. การเรียนภาษาอังกฤษจากเรื่องเล่า สามารถวางรากฐานทางภาษาในการเรียนระดับที่สูงขึ้น จากจุดประสงค์ของการเล่านิทาน ดังที่กล่าวข้างต้น

สรุปได้ว่า การเล่านิทานมีจุดประสงค์ เพื่อใช้นิทานเป็นสื่อการเรียนรู้ เพื่อช่วยพัฒนาด้านภาษา ด้านความคิด อารมณ์ จิตใจ สร้างสมาธิ ปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมที่พึงประสงค์ และส่งเสริมนิสัยรักการอ่าน

3.3 เทคนิคและวิธีการเล่นนิทาน

ไพพรรณ อินทนิล (2534 : 103-106) ได้อธิบายถึงการเล่นนิทานที่มีความสามารถในการเล่นได้เก่งจะต้องทำให้นิทานนั้นมีชีวิตชีวาสนุกสนานเป็นที่หลงใหลติดอกติดใจของเด็กๆ ได้โดยมีวิธีดังนี้

1. ผู้เล่าควรเล่าตามลำดับเหตุการณ์ใดไม่กระโดดข้ามไปมา
2. มีเทคนิคประกอบการเล่า
 - 2.1 ใช้น้ำเสียงประกอบการเล่า
 - 2.2 ใช้ท่าทางประกอบการเล่า
 - 2.3 ใช้สีหน้าและแววตาประกอบการเล่า
 - 2.4 ใช้อุปกรณ์ประกอบการเล่า
3. สภาพแวดล้อมที่เหมาะสม
 - 3.1 บรรยากาศเงียบสงบ
 - 3.2 ผู้ฟังไม่อยู่ในภาวะหิว
 - 3.3 ความยาวของนิทานเหมาะสมกับช่วงความสนใจ
4. ควรมีการประเมินผลการเล่า เพื่อทราบข้อดี ข้อบกพร่องของตนเอง เพื่อให้การเล่นนิทาน ครั้งต่อไปสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

เกริก ยุ้นพันธ์ (2543 : 68) ได้สรุปถึง วิธีการเล่นนิทาน ผู้เล่าจำเป็นต้องคำนึงสิ่งต่อไปนี้

1. การเลือกเรื่องที่จะให้เล่า
2. การดัดแปลงเนื้อเรื่องให้เหมาะสมกับกลุ่มผู้ฟัง
3. การเตรียมตัวและจัดเตรียมสื่อเล่นนิทานของผู้เล่า
4. การลงมือเล่นนิทาน ผู้เล่าจะต้องให้ราบรื่นโดยตลอด ด้วยรูปแบบและเทคนิคเฉพาะของผู้เล่าเอง
5. สถานที่และเวลาที่ใช้เล่นนิทาน ผู้เล่าจะต้องพิจารณาเพื่อความเหมาะสม
6. การติดตามผลการเล่นนิทาน ผู้เล่าจะต้องสังเกตความพึงพอใจของผู้ฟังด้วยว่าผู้ฟังให้ความสนใจมากน้อยเพียงใด

วิไล มาศจรัส (2545 : 118-119) ได้สรุปถึงเทคนิคการเล่นนิทาน อยู่ในส่วนต่างๆ ดังนี้

1. น้ำเสียง โดยปกตินักเล่นนิทานจะต้องเป็นผู้ที่มีน้ำเสียงที่แจ่มใส เพราะการเล่นนิทาน น้ำเสียงเป็นสิ่งสำคัญที่จะกระตุ้นให้นิทานที่เล่าน่าสนใจหรือไม่ ดังนั้นเวลานิทานผู้เล่าจะต้องรู้จักใช้น้ำหนักของคำให้มีหนักเบาตามอารมณ์ของตัวละคร
2. การใช้สีหน้าท่าทางประกอบการเล่นนิทาน ถือเป็นเสน่ห์อย่างหนึ่ง เช่น การแสดงอารมณ์ด้วยการนิยหน้า แสดงถึงอารมณ์ดีด้วยรอยยิ้มและหัวเราะร่าเริงแสดงความสงสัยด้วยการขมวดคิ้ว เป็นต้น

3. การสบตาผู้ฟัง การเล่านิทานจะดูเป็นกันเองยิ่งขึ้น หากผู้เล่า เล่านิทานไปด้วยการสบตา ผู้ฟังนิทานไปด้วย รวมถึงการให้ผู้ฟังเข้ามามีส่วนร่วมในนิทานในบางช่วงที่เห็นว่ามีเหมาะสม

สรุปได้ว่า การใช้เทคนิคและวิธีการเล่านิทานที่จะเล่าได้ดีนั้น ผู้เล่าต้องอาศัยประสบการณ์ในการเล่า และการฝึกฝนบ่อยๆ จนกลายเป็นวิธีการเล่านิทานเฉพาะตัว ผู้เล่าเพียงแต่ลำดับเหตุการณ์และสอดแทรกอารมณ์ความรู้สึกสีหน้า ท่าทาง ลีลาเสียง พร้อมกับการใช้สื่ออุปกรณ์ให้สอดคล้องกับเนื้อเรื่องเป็นการกระตุ้นให้เด็กสนใจยิ่งขึ้น

นิทานอีสป

1. ความหมายของนิทานอีสป นิทานอีสป หมายถึง นิทานอุทาหรณ์ที่อีสปนักเล่นนิทานชาวกรีกเล่าไว้เมื่อประมาณ ศตวรรษที่ 6 ก่อนคริสตกาล. นิทานที่อยู่ภายใต้ชื่อ "นิทานอีสป" นั้นมีอยู่มากมายเป็นพันๆ เรื่อง แต่นิทานเหล่านี้ อีสปไม่ได้เป็นผู้ผูกเรื่องเองทั้งหมด เพราะบางเรื่องก็มีเล่าสู่การฟังมาก่อนสมัยอีสปแล้ว และบางเรื่องผู้แต่งเพิ่มเติมลงไปจึงเป็นการอยากที่จะระบุลงไปว่าเรื่องใดไม่เป็น

เรื่องอีสป

2. ประวัติอีสป อีสป (Aesop) คือผู้ชายที่มีหน้าตาขี้ริ้วตัวเตี้ยแคระ หลังค่อมและค่อนข้างพิกลพิการ แต่ภายในรูปร่างอัปลักษณ์นั้นเขาก็จะมีสติปัญญาเฉียบแหลม ไหวพริบ เฉลียวฉลาดจนทำให้เขาพ้นจากภาวะการเป็นทาสในที่สุด ลักษณะดังกล่าวพ้องกับการบันทึกของแมกซิมุส พลาณูเดช พระที่กรุงลอนแดนดิโนเปิลในศตวรรษที่14 และมีลักษณะตรงกับรูปสลักหินอ่อนที่หมู่บ้านอับบาโนในกรุงโรมทุกอย่าง ชีวิตทาสของอีสปเริ่มต้นแต่เขาเกิด เมื่อประมาณ 620 ปีถึง 560 ปีก่อนคริสต์ศักราช เขาอยู่ภายใต้การปกครองของเจ้านายที่สืบทอดต่อกันมาถึง 2คน ในเมื่อขามอส (หรือประเทศกรีกในปัจจุบัน) โดยคนแรกคือแซนธัสซึ่งที่ความไหวพริบของอีสปได้ช่วยให้นายของเขาชนะพนันที่ไร้สาระครั้งหนึ่ง เมื่อแซนทัสไปหักทนายกับชายผู้หนึ่งว่าสามารถตม้ น้ำทะเลจนแห้งได้ แต่ในที่สุด การพนันครั้งนั้นถือเป็นโมฆะ เพราะอีสปรองว่าต้องให้ชายผู้นั้นไปหยุดยั้งแม่น้ำทุกสายไม่ให้ไหลลงทะเลให้ได้เสียก่อน เพราะไม่เช่นนั้นถึงแม้ว่าแซนทัสตม้ น้ำในทะเลเบเข้าไ้เท่าไร ก็จะไม่สามารตม้ น้ำทะเลแห้งขอดสักที และคนถัดมาคือจัจจ่มอน (อิดจ์ มอน) ซึ่งเขาผู้นี้ได้ปลดปล่อยอีสป ให้พ้นจากความเป็นทาสเพื่อเป็นรางวัลให้ความฉลาดของเขา เมื่ออีสปได้รับอิสรภาพแล้วเขาได้อยู่ในวังของกษัตริย์ครีซุสทำให้มีโอกาสพบปะกัยรัฐบุรุษและเหล่านักปราชญ์ของเอเธนส์ครั้งหนึ่งอีสปมีโอกาสได้เข้าเฝ้าผู้ปกครองชื่อเพซิสเตตุส ซึ่งอีสปได้แสดงความสามารถโดยการเล่าเรื่อง "กบเลือนาย" ชักชวนให้ชาวเมืองเลื่อมใสกับการปกครองของเพซิสเตตุส เป็นผลสำเร็จนับได้อีสปเป็นบุคคลสำคัญคนหนึ่ง ในสมัยกรีกโบราณที่ยกฐานะตัวเองให้พ้นจากการถูกเหยียดหยามของชนชั้นทาส ขึ้นมาเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงในสังคมเหมือนกับนักปราชญ์ในยุคหลังๆ ตัวอย่างเช่น เอฟิเกเทตุสแต่แล้วชีวิตของอีสปได้จบลงระหว่างเดินทางไปวิหารอะพอลโล ในเมืองเดลฟี เขาถูกชาวเมืองที่ ฏูโกรธแค้นตัวโยนลงมาจากหน้าผาสูง ณ ประวัติศาสตร์ บางท่านกล่าวไว้ว่า เขาถูกแค้นเพราะเรื่องเล่าเสียตีสผู้อื่น บ้างก็ว่าถูกปล้นเพราะได้เงินจำนวนมากมาจากกษัตริย์ครีซุส บ้างก็ว่าถูกตามล่าเพราะขโมยถ้วยทองคำ อีสปไม่เคยจด

บันทึกเรื่องของเขาได้เลย แต่นิทานสอนใจเป็นร้อยๆ เรื่องก็สร้างชื่อเสียงให้เขาเป็นที่รู้จักและจดจำกัน จวบจนถึงทุกวันนี้โดย ทาสชาวมาซิโดเนีย ชื่อฟริตัสในยุคของจักรพรรดิ ออกุสตุสแห่งจักรวรรดิโรมัน เป็นผู้รวบรวมเขียนขึ้นเป็นภาษาละตินเป็นครั้งแรก เรื่องของเขาถูกสืบทอดไปเป็นร้อยๆ ปีทีเดียว จนเมื่อมีการค้นพบในวิหารวัดเขาเอเธอส และนับจากนั้นเป็นต้นมา เร็วๆ นี้ ฎองราวอัมตะทั้งหลาย ก็ได้รับการแปลเป็นภาษาต่างๆ กันมากกว่า 250 ภาษาทั่วโลก โดยเหตุที่ ฎองราวแต่ละเรื่องของอีสป นำเสนอให้เห็นผลดี ผลร้ายจากการกระทำต่างๆ ผ่านตัวดำเนินเรื่องจากสิ่งสารพัด ที่เปรียบเทียบให้เข้าใจได้ง่าย และมีคติสอนใจอันแยบคาย จึงได้รับความนิยมนำมาตีพิมพ์เผยแพร่ ใช้เล่านิทานหรือร้องเล่นเป็นบทละคร จนทำให้มีเรื่องราวแตกต่างกันไปหลากหลายสำนวน เพราะเราเชื่อว่าเรื่องของอีสปไม่เคยล้าสมัย แม้กาลเวลาจะผ่านไปเป็นพันปีแล้วก็ตาม ทั้งยังจะได้รับการสืบทอดต่อไปอีกนานเท่า นาน (วิมาลีวีวัฒนกุลพานิช.2549;หน้า2)

3. จุดมุ่งหมายของนิทานอีสป เพื่อสอนคติธรรม จุดมุ่งหมายที่เป็นที่ทราบกันทั่วไปของนิทานอีสป ก็เพื่อใช้ในการสอน ดังเห็นได้จากนิทาน แทบทุกเรื่อง เมื่อเล่าจบแล้วจะสรุปลงเป็นสุภาษิตทำนอง "นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า....." ที่เดียวอีสปคงจะไม่ได้เล่าเพื่อแสดงคำสอนเสมอไป แต่เล่าเพื่อการอยู่รอดของชีวิตก็ได้เพราะอีสปเป็นทาสจะพูดอะไรตรงๆ ก็กลัว ถึงเล่านิทานเปรียบเทียบจึงหลุดพ้นจากความ เป็นทาสดังที่ วิเทศกรณีย์ (2502 หน้า951) กล่าวว่า แกเป็นคนชำนาญการเล่านิทานครั้งนั้นแก เห็นไม่ยุติธรรมจะว่าอะไรตรงๆ ก็กลัว จึงเล่านิทานเปรียบเทียบ แกเล่าต๋นนายไมโกรธกลับชอบฟังในที่ ฎสุดท้ายให้พ้นทาส เพื่อแก้ปัญหาสังคม จุดมุ่งหมายอีกประการหนึ่งเพื่ออธิบายปัญหา โต้แย้งของบุคคลใน ชีวิตโดยใช้ตัวละครที่เป็นสัตว์ต่างๆ เป็นอุปมาเปรียบเทียบพฤติกรรม และลักษณะนิสัยของตัวละครที่ ปรากฏในนิทานย่อมสะท้อนให้เห็นสภาพของมนุษย์นั่นเอง สมัยเมื่ออีสปยังอยู่ ในสำนักกลอสส์ (Croesus) ประเทศลิเดีย เขาได้ท่องเที่ยวไปยังกรุงเอเธนส์ในรัชสมัยของ เปซิลตราตีส และได้เล่า เรื่องกบเลือกนายให้ชาวเอเธนส์ฟังเพื่อชักจูงให้ชาวเอเธนส์พอใจในเจ้าผู้ครองนครคนเดิมไม่ให้ เปลี่ยนตัวเจ้าผู้ครองนครใหม่เพราะขณะนั้นประชาชนไม่พอใจ ผู้ครองนครของตน และเมื่อฟังนิทานนี้แล้ว ชาวเมืองก็ไม่เปลี่ยนใจนับว่าอีสปใช้นิทานเพื่อแก้ปัญหา ให้แก่สังคมด้วย

3. เพื่อแก้ปัญหาเฉพาะหน้าของอีสปเอง สำหรับนิทานบางเรื่อง อีสปเล่าเพื่อช่วยแก้ปัญหา เฉพาะหน้าในชีวิตของเขา เช่น ตอนที่ ฎอีสปถูกชาวเมืองเดลฟี (Delphi) กล่าวหาว่าขโมยถ้วยสำหรับดื่ม เหล้าจากวิหาร อพอลโล (Apollo) เขาได้เล่าเรื่องนกอินทรีกับแมงช้าง (Eagle and Beetle) แก่ ชาวเมืองเพื่อแก้ข้อกล่าวหาที่นั่น. และเขาได้เล่าเรื่องอุบายของหมาจิ้งจอก (The Foxes trick) เพื่อ โต้แย้งกับคณะลูกขุนในข้อหายักยอกที่เมือง แซมโซ (Samos)

4. เพื่อการยังชีพของอีสปเอง จุดมุ่งหมายที่ ฎสำคัญอีกประการหนึ่งของอีสปคือ อีสปใช้นิทานเล่า นิทานเป็นเครื่องมือเลี้ยงชีพทำนองเดียวกับโสเมทเวในอินเดีย ทั้งนี้เพราะอีสปมีความสามารถในการ เล่านิทานอย่างยอดเยี่ยม แม้เขาเป็นทาสก็ใช้ความสามารถในการเล่านิทานจนหลุดพ้นจากความ เป็นทาสเมื่อรับราชการ ก็ใช้ความพอใจให้แก่เจ้านาย

4. การเข้ามาในประเทศไทยของนิทานอีสป ถ้าย้อนหลังพิจารณา ดูเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับกรีกจะเห็นว่ามีความสัมพันธ์กันตั้งแต่สมัยอยุธยาโดยเฉพาะสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราชมีชาวกรีกคนหนึ่งคือ คอนสแตนตินฟอนคอน เข้ามามีบทบาทสำคัญใน

ประเทศไทย สมัยนั้น แต่ในประวัติศาสตร์และวรรณคดีสมัยนั้นไม่ได้กล่าวถึงนิทานอีสปได้เลย ถึงอย่างไรก็ตามนิทานอีสป จะต้องถูกนำมาสู่ประเทศไทยแล้วในรูปมุขปาฐะเล่าสู่กันฟัง ตามธรรมดาของคน ที่ติดต่อสัมพันธ์กัน และจะต้องมีต้นฉบับภาษาอังกฤษเข้ามาในประเทศไทย อย่างแน่นอน แม้จะไม่ได้ระบุว่าตรงกับสมัยใดไม่ใช่เข้ามาทางอินเดียในรูปแบบนิทานอีสปฉบับภาษาสันสกฤต อย่างที่บางคนเข้าใจ ทั้งนี้เพราะไม่เคยพบว่านิทานอีสปฉบับสันสกฤตในประเทศไทย เคยพบแต่ต้นฉบับภาษาอังกฤษ เช่นฉบับของวิลเลียม แค็กตัน(william Caxton) ฉบับของโจเซฟ จาคอบส์ (Joseph JJacobs) แปล ฉบับของโจเซฟ จาคอบส์ (Joseph JJacobs) เป็นต้นฉะนั้นการถ่ายทอดนิทานอีสปเป็นภาษาไทยมาจากต้นฉบับภาษาอังกฤษ

ผู้ที่กล่าวถึงนิทานเป็นท่านแรกคือพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ดังได้กล่าวมาแล้วตอนต้นว่าพระองค์ได้แปลนิทานอีสปจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยให้ชื่อว่า " อีสปกรณัม" แต่เป็นที่ ฎาน่าเสียดายอย่างยิ่งที่พาด้นฉบับหนังสือดังกล่าวไม่ได้พบแต่โคลงสุภาษิตอีสปกรณัม ที่ทรงพระราชนิพนธ์ไว้ท้ายนิทานที่ทรงแปลมาจากภาษาอังกฤษ เพียง18 บท จากนิทาน18 เรื่องซึ่งพิมพ์รวมอยู่ในหนังสือ " บทละครเรื่องเงาะป่าและประชุมโคลงสุภาษิต " ถ้าพิจารณาระยะเวลาที่ ฎาทรงแปลก็ต้องก่อน พ.ศ.2447 คือก่อนที่ ฎปีทรงพระราชทานพระบรมราชาธิบาย เรื่องนิบาตชาดก เพราะในพระบรมราชาธิบายนี้ทรงกล่าวถึงนิทานอีสป เียงเปรียบเทียบกับนิทานชาดกไว้ด้วย แสดงว่าได้ทรงแปลและศึกษานิทานอีสปมาอย่างดีแล้ว นิทานอีสปที่แพร่อยู่ในภาษาไทย ปัจจุบันส่วนใหญ่แปลมาจากภาษาอังกฤษ เช่นนิทานอีสป ของ ยศ วัชรเสถียร (2505.หน้า168) แปลจากฉบับของโจเซฟ จาคอบส์ (Joseph Jacobs)

5.ประโยชน์ของนิทานอีสป

- 1.ใช้เล่าเรื่องโน้มน้าวใจให้เด็กรู้จักหนังสือนิทานดีๆเป็นการเริ่มปลูกฝังนิสัยรักการอ่านหนังสือแต่เด็กๆ
- 2.สร้างความเพลิดเพลินให้แก่เด็กและช่วยสนองความปรารถนาของเด็ก
- 3.เนื้อหาในนิทานช่วยปลูกฝังคุณธรรม ความดี ความเป็นสุภาพชนความระเอียดอ่อนขึ้นในจิตใจเด็ก
- 4.สร้างความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และเรียนแบบที่ดีให้แก่เด็ก
- 5.เด็กๆชอบฟังนิทานเพราะให้อารมณ์ที่หลากหลาย
- 6.ส่งเสริมทักษะการอ่าน การพูด การฟังและการเขียน
- 7.เป็นสื่อสัมพันธ์ระหว่างครอบครัว ครู ลูกศิษย์ และสังคมให้มีความสนิทสนมใกล้ชิดกัน
- 8.ได้รับประสบการณ์ด้านรูปแบบการใช้ภาษา ความหมายของคำ สังคม
- 9.รู้จักการปฏิบัติตนในสังคมเข้าใจบทบาท ของคนและมีความพร้อมในการคบหาสมาคมกับผู้อื่น(รัญจวน อินทรกำแหง,2517,หน้า82)

สรุปได้ว่า นิทานอีสปเป็นสิ่งที่ช่วยให้เด็กได้พัฒนาในทุกด้าน. ยังเป็นเครื่องก่อให้เกิดการเรียนรู้สามารถนำไปใช้ประโยชน์แก่นักเรียนได้เป็นอย่างดีเพราะเป็นสิ่งที่เด็กชอบนิทานยังเป็นสิ่งเร้าให้เด็กเกิดอารมณ์ ทำให้เด็กเกิดความสนใจ กระตือรือร้น สนใจที่จะเรียน เด็กเรียนด้วยบรรยากาศที่สนุกสนาน สามารถจดจำและกล้าแสดงออก ปลูกฝังนิสัยรักการอ่าน และยังสามารถแก้ไข พฤติกรรม จากตัวแบบในนิทานที่เด็กชอบ

นิทานอีสป หมายถึง นิทานเป็นที่ใช้ในการสอนดั่งเห็นได้จากนิทานแทบทุกเรื่อง เมื่อเล่าจบจะสรุปลงเป็นสุภาษิตทำนอง นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า เป็นนิทานที่มีเนื้อหาให้ข้อคิดสอนผู้ฟัง นิทานอีสปมักมีเนื้อหาเกี่ยวกับสัตว์ชนิดต่างๆ เนื้อเรื่องเป็นที่ถูกใจของเด็กๆ ทำให้เด็กๆ ได้รับข้อคิดในตอนท้ายของนิทานเสมอ

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยโดยผ่านนิทานอีสป หน่วยการเรียนรู้เรื่องนานาสัตว์โลก ในครั้งนี้มีวิธีการดำเนินการวิจัยดังนี้

1. กลุ่มเป้าหมาย
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. แผนแบบการทดลอง
5. การดำเนินทดลอง
6. เนื้อหา
7. ระยะเวลาทดลอง
8. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. กลุ่มเป้าหมาย

1.1 กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในศึกษาครั้งนี้เป็นเด็กนักเรียน ชาย-หญิง อายุระหว่าง 2-3 ปี กำลังศึกษาอยู่ในชั้นเตรียมอนุบาล ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ของศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลชะ อำเภอบรรพตพิสัย จังหวัดนครราชสีมา

1.2 กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ คือ เด็กนักเรียน ชาย-หญิง อายุระหว่าง 2-3 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นเตรียมอนุบาล ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ของศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลชะ อำเภอบรรพตพิสัย จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 5 คน เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยโดยนิทานอีสป กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับชั้นปฐมวัย ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีเครื่องมือ 2 ประเภทดังนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ประกอบด้วย

1.1 แผนการจัดประสบการณ์เรียนรู้หน่วย นานาสัตว์โลก

1.2 นิทานอีสป เรื่อง กระต่ายกับเต่า กากับเหยือกน้ำ ราชสีห์กับหนู อีแร้งกับวัว กบเลือกนาย

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การพัฒนาทักษะการพูด แบบประเมินทักษะการพูด บอกความต้องการของตนเองได้ บอกชื่อและสิ่งของและสามารถเล่าเรื่องราวสั้นๆได้ แผนการจัดประสบการณ์เรียนรู้หน่วย นานาสัตว์โลก หลักสูตรการปกครองส่วนท้องถิ่น คู่มือมือหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย

3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ที่จัดการเรียนการสอน

1.1 ลักษณะเครื่องมือ

แผนการจัดประสบการณ์เรียนรู้หน่วย นานาสัตว์โลก

1.2 การสร้างเครื่องมือ

1.2.1. ศึกษาหลักสูตรสถานศึกษาศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก พ.ศ.2560

1.2.2. ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการเรียนการสอนนิทานสำหรับเด็กปฐมวัย

1.2.3. ศึกษาเอกสารตำรา งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง กับการจัดแผนการจัด

ประสบการณ์การเรียนรู้

1.2.4. ทดลองเขียนแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้จากการจัดกิจกรรมที่

สอดคล้องกับนิทาน

1.2.5. นำแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่สร้างเสร็จแล้วไปให้

ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบให้ข้อเสนอแนะ

1.2.6. แก้ไขปรับปรุงแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ เพื่อนำไปใช้ทดลอง

จริงต่อไป

2. นิทานอีสป

2.1 ลักษณะเครื่องมือ

นิทานอีสป เรื่อง กระต่ายกับเต่า กากับเหยือกน้ำ ราชสีห์กับหนู อิงอ่างกับวัว กบ

เลือก-นาย

2.2 การสร้างเครื่องมือ

2.2.1. ศึกษาหลักสูตรสถานศึกษาศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก พ.ศ.2560

2.2.2. ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการเรียนการสอนนิทานสำหรับเด็กปฐมวัย

2.2.3. ศึกษาเอกสารตำรา งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง กับการจัดแผนการจัด

ประสบการณ์การเรียนรู้

2.2.4. ทดลองเขียนแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้จากการจัดกิจกรรมที่

สอดคล้องกับนิทาน

2.2.5. นำแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่สร้างเสร็จแล้ว ไปให้

ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบให้ข้อเสนอแนะ

2.2.6. แก้ไขปรับปรุงแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ เพื่อนำไปใช้ทดลอง

จริงต่อไป

4. แผนแบบการทดลอง

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองตามแบบแผนการวิจัยแบบ One-Group Pretest Posttest Design (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ.2538:249) ดังตาราง 2 ดังนี้

ตาราง 1 แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน (Pretest)	ทดลอง	สอบหลัง (Posttest)
E	T ₁	X	T ₂

ความหมายของสัญลักษณ์

E	แทน	กลุ่มทดลอง
T ₁	แทน	การทดสอบวัดความสามารถทางการพูดก่อนการทดลอง
T ₂	แทน	การทดสอบวัดความสามารถทางการพูดหลังการทดลอง
X	แทน	การเล่านิทานอีสป

5. การดำเนินการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 ทำการทดลองเป็นเวลา 1 สัปดาห์ 5 วัน วันละ 1 ครั้ง ครั้งละ 20 นาที (กิจกรรมเสริมประสบการณ์) ทำการทดลองในช่วงเวลา 09.00 – 09.20 น. รวม 5 ครั้ง มีลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นตอนการดำเนินการทดลอง
 - 1.1 ชี้แจงวัตถุประสงค์การทดลอง
 - 1.2 ก่อนการทดลองให้นักเรียนทำแบบประเมินก่อนการจัดกิจกรรมด้วยแบบประเมินวัด

ผลสัมฤทธิ์การพัฒนาทักษะการพูด

2. ขั้นตอนการทดลอง
 - มีขั้นตอนดังนี้
 - 2.1 จัดกิจกรรมตามแผนการจัดประสบการณ์เรียนรู้

3. ขั้นตอนหลังดำเนินการทดลอง
 - 3.1 ให้นักเรียนทำแบบประเมินวัดผลสัมฤทธิ์การพัฒนาทักษะการพูดหลังเรียน

ตาราง 2 ตัวอย่างแผนกำหนดการจัดกิจกรรมเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป

สัปดาห์	วันที่ทำการทดลอง	เรื่อง	การจัดกิจกรรมเล่านิทานอีสป	
			เรื่อง	ทักษะการพูดที่เน้น
1	วันจันทร์	นานาสัตว์โลก	- เรื่องกระต่ายกับเต่า	- สามารถบอกชื่อและสิ่งของได้
	วันอังคาร		- เรื่องอู้งากับวัว	- สามารถบอกชื่อและสิ่งของได้
	วันพุธ		- เรื่องกบเลือกนาย	- สามารถบอกชื่อและสิ่งของได้ - สามารถบอกความต้องการของตนเองได้
	วันพฤหัสบดี		- เรื่องราชสีห์กับหนู	- สามารถบอกชื่อและสิ่งของได้ - สามารถบอกความต้องการของตนเองได้ - สามารถเล่าเรื่องราวสั้นๆ ได้
	วันศุกร์		- เรื่องกากับเหยือกน้ำ	- สามารถบอกชื่อและสิ่งของได้ - สามารถบอกความต้องการของตนเองได้ - สามารถเล่าเรื่องราวสั้นๆ ได้

6. เนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการจัดประสบการณ์เรียนรู้หน่วย นานาสัตว์โลก
หลักสูตรกรมการปกครองส่วนท้องถิ่น

7. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยใช้ระยะเวลาในการวิจัยในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560
ระยะเวลาในการทำทดลองเป็นเวลา 1 สัปดาห์ 5 วัน วันละ 1 ครั้ง ครั้งละ 20 นาที

8. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 2. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนการทดสอบวัดทักษะพื้นฐานทางการพูดของเด็กปฐมวัย หลังการทดลอง โดยใช้สูตร t-test Dependent for Samples (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538: 104)

3. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 สถิติพื้นฐาน

3.1.1 ค่าเฉลี่ยใช้สูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538 :73)

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ	$\bar{x}$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม
	$\sum x$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งกลุ่ม
	N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

3.1.2 หาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานใช้สูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538: 79)

$$S.D = \frac{\sqrt{n \sum x^2 - (\sum x)^2}}{n(n-1)}$$

เมื่อ	S.D.	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
	N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
	$\sum x$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	$\sum x^2$	แทน	ผลรวมของกำลังสองของคะแนนนักเรียนแต่ละคนในกลุ่มตัวอย่าง

3.2 สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ

3.2.1 หาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบประเมินการจัดกิจกรรมการเล่นิทาน เพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับลักษณะพฤติกรรม (IOC) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543: 117) นำคะแนนที่ได้มาแทนสูตรดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับลักษณะพฤติกรรม
	$\sum R$	แทน	ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
	N	แทน	จำนวนคนที่ทำข้อนั้นทั้งหมด

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายวิชาวิจัยในชั้นเรียน เรื่องภาษา ของชั้นอนุบาล 1 ในครั้งนี้มีผลวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งเป็น 2 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่จัดการเรียนการสอนด้วยบทเรียนสำเร็จรูป

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่จัดการเรียนการสอนด้วยบทเรียนสำเร็จรูป ระหว่างหลังเรียนก่อน

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่จัดการเรียนการสอนด้วยบทเรียนสำเร็จรูป ระหว่างหลังกับเกณฑ์ของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก

ตอนที่ 1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่จัดการเรียนการสอนด้วยบทเรียนสำเร็จรูป

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่จัดการเรียนการสอนด้วยบทเรียนสำเร็จรูป แสดงดังตารางที่ 1

ตารางที่ 3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่จัดการเรียนการสอนด้วยบทเรียนสำเร็จรูป

กลุ่ม	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
ก่อนเรียน	5.8	2.049
หลังเรียน	11	1.000

Paired Samples Statistics

	Mean	N	Std. Deviation	Std. Error Mean
Pair 1 Pretest	5.80	5	2.049	.917
Posttest	11.00	5	1.000	.447

Paired Samples Test

		Paired Differences				t	df	Sig. (2-tailed)	
			Std. Deviation	Std. Error Mean	99% Confidence Interval of the Difference				
					Lower				Upper
Pair 1	Pretest - Posttest	5.200	2.280	1.020	9.895	.505	5.099	4	.007

จากตารางที่ 1 พบว่าเด็กปฐมวัย มีการพัฒนาทักษะการพูดหลังเรียนต่างจากก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยแล้ว คะแนนการพัฒนาทักษะทางด้านภาษาหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยเฉลี่ย 5.20 คะแนน แสดงว่าการจัดกิจกรรมการเล่านิทานอีสปนี้ ทำให้นักเรียนมีคะแนนการพัฒนาทักษะทางด้านภาษาสูงขึ้น

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่จัดการเรียนการสอนด้วยบทเรียนสำเร็จรูป ระหว่างหลังเรียนก่อน

ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่จัดการเรียนการสอนด้วยบทเรียนสำเร็จรูป ระหว่างหลังเรียนก่อน แสดงดังตารางที่ 3-4 และภาพประกอบ 1

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่จัดการเรียนการสอนด้วยบทเรียนสำเร็จรูป ระหว่างหลังเรียนก่อน

กลุ่ม	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	t	p
ก่อนเรียน	5.8	2.049	5.099	.007
หลังเรียน	11	1.000		

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

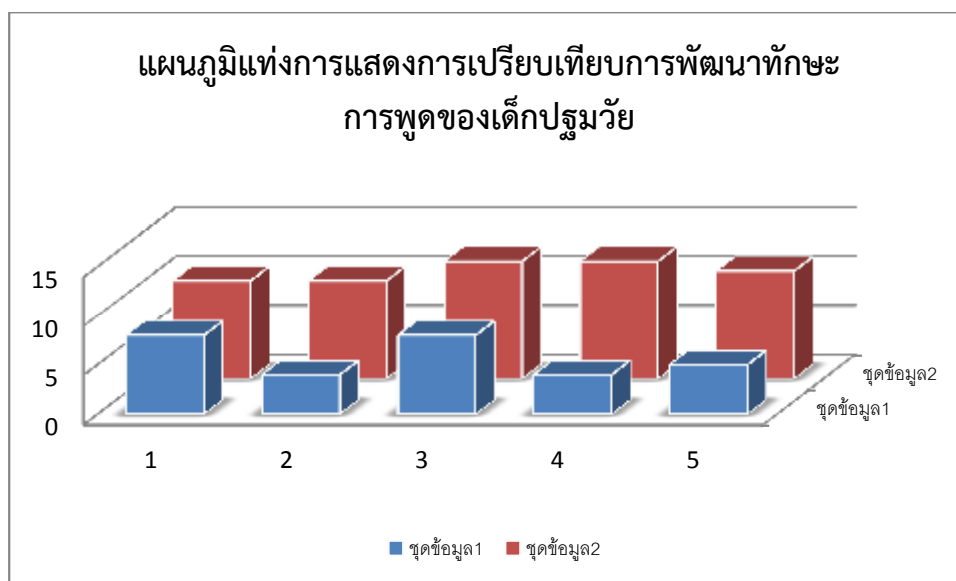
จากตารางที่ 2 พบว่า t และค่าเฉลี่ยเด็ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมการเล่นทานเบะติดตามผล ช่วยให้พัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยสูงขึ้น มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4 คะแนนก่อนเรียน คะแนนหลังเรียน และคะแนนความก้าวหน้า ของนักเรียนชั้นเตรียมอนุบาล

คนที่	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนหลังเรียน	คะแนนความก้าวหน้า
1	8	10	2
2	4	10	6
3	8	12	4
4	4	12	8
5	5	11	6

จากตารางที่ 3 พบว่าคะแนนก่อนเรียน และคะแนนหลังเรียนและคะแนนความก้าวหน้าของนักเรียนชั้นเตรียมอนุบาลสูงขึ้น

ภาพประกอบ 1 เปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยบทเรียนสำเร็จรูป

จากภาพประกอบ 1 แสดงให้เห็นว่า ทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยที่ใช้กิจกรรมเล่านิทานและติดตามผล เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าหลังการใช้กิจกรรมการเล่านิทานและติดตามผลเด็กมีพัฒนาทักษะการพูดสูงขึ้นกว่าการทดลอง

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยโดยผ่านนิทานอีสป หน่วยการเรียนรู้เรื่องนานาสัตว์โลกในครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อ

1. เพื่อพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานอีสป
2. เพื่อเปรียบเทียบวัดผลสัมฤทธิ์การพัฒนาทักษะการพูดทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการเล่านิทานอีสป

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานอีสป
2. เพื่อเปรียบเทียบวัดผลสัมฤทธิ์การพัฒนาทักษะการพูดทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการเล่านิทานอีสป

ความสำคัญของการวิจัย

1. ทำให้ทราบผลการพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานอีสป
2. ทำให้ทราบผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการเล่านิทานอีสป
3. เป็นข้อเสนอแนะและเป็นแนวทางสำหรับผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กปฐมวัยในการพัฒนาทักษะการพูดให้กับเด็กปฐมวัย

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษาค้นครั้งนี้เป็นนักเรียน ชาย – หญิง อายุ 2-3 ปี ระดับชั้นปฐมวัย ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลชะ อำเภอบรรพิตร์ จังหวัดนครราชสีมา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 5 คน กลุ่มเป้าหมาย ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้มาโดย การเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

2. เนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการจัดประสบการณ์เรียนรู้หน่วย นานาสัตว์โลก หลักสูตรกรมการปกครองส่วนท้องถิ่น

สมมติฐาน

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการพัฒนาการพูดทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานอีสปหน่วยการจัดประสบการณ์เรื่องนานาสัตว์โลก หลักสูตรกรมการปกครองส่วนท้องถิ่น ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลชะ พ.ศ. 2560 ที่ใช้กิจกรรมการเล่านิทานอีสปสูงขึ้น

2.ผลสัมฤทธิ์ทางการพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการเล่านิทานอีสป
หน่วยการจัดประสบการณ์เรื่องนานาสัตว์โลก หลักสูตรกรมการปกครองส่วน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก
เทศบาลชะ พ.ศ. 2560 ที่ใช้กิจกรรมการเล่านิทานอีสปหลังการจัดกิจกรรมสูงกว่าก่อนการจัด
กิจกรรม

ระยะเวลาในการศึกษา

ในการศึกษาครั้งนี้ ได้ทำการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560
ระยะเวลาในการทดลองเป็นเวลา 1 สัปดาห์ 5 วัน วันละ 1 ครั้ง ครั้งละ 20 นาที (กิจกรรมเสริม
ประสบการณ์)

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ นิทานอีสป
ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะการพูด

นวัตกรรมในการวิจัยครั้งนี้คือ การใช้กิจกรรมการเล่านิทานโดยมีแผนการจัดประสบการณ์
การเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ เรื่องนานาสัตว์โลก นิทานอีสป เรื่อง กระต่ายกับเต่า กากับเหยือกน้ำ
ราชสีห์กับหนู อิงอ่างกับวัว กบเลือกนาย

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลได้แก่ แบบประเมินทักษะการพูด(เพื่อประเมินทักษะการ
พูดก่อนการจัดกิจกรรม)การจัดกิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป

การดำเนินการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 ทำการทดลองเป็นเวลา
1 สัปดาห์ 5 วัน วันละ 1 ครั้ง ครั้งละ 20 นาที (กิจกรรมเสริมประสบการณ์) ทำการทดลองใน
ช่วงเวลา 09.00 – 09.20 น. รวม 5 ครั้ง มีลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นตอนการดำเนินการทดลอง
 - 1.1 ชี้แจงวัตถุประสงค์การทดลอง
 - 1.2 ก่อนการทดลองให้นักเรียนทำแบบประเมินก่อนการจัดกิจกรรมด้วยแบบประเมินวัด

ผลสัมฤทธิ์การพัฒนาทักษะการพูด

2. ขั้นตอนการทดลอง
 - มีขั้นตอนดังนี้
 - 2.1 จัดกิจกรรมตามแผนการจัดประสบการณ์เรียนรู้

3. ขั้นตอนหลังดำเนินการทดลอง

- 3.1 ให้นักเรียนทำแบบประเมินวัดผลสัมฤทธิ์การพัฒนาทักษะการพูดหลังเรียน

วิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้

1. หากสถิติพื้นฐานของคะแนนจากแบบทดสอบวัดความสามารถทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
2. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังการทดลอง t-test แบบ Dependent Sample

สรุปผล

การวิจัยครั้งนี้ สรุปการวิจัยได้ดังนี้

1. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นและการติดตามผล ก่อนการทดลอง มีความสามารถทักษะทางด้านการพูดอยู่ในเกณฑ์ที่ต่ำ ควรได้รับการส่งเสริมและอยู่ในระดับพอใช้ ส่วนหลังการทดลองพบว่าเด็กมีความสามารถทักษะทางด้านการพูดสูงขึ้น อยู่ในเกณฑ์ดี แสดงว่าผลการวิจัยหลังการทดลอง สูงขึ้นกว่าการทดลอง
2. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นและการติดตามผล มีความสามารถทักษะทางด้านการพูดสูงขึ้นและแตกต่างจากก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายสำคัญเพื่อศึกษาผลของการพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย โดยการเล่นนิทาน ผลการวิจัยปรากฏว่า เด็กปฐมวัยก่อนเล่นนิทานและระหว่างเล่นนิทานในแต่ละช่วงสัปดาห์ มีคะแนนความสามารถทักษะการพูดโดยเฉลี่ยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมการเล่นนิทานสามารถพัฒนาทักษะการพูดของของเด็กปฐมวัยได้เป็นอย่างดี ซึ่งสามารถอภิปรายได้ดังนี้

การที่เด็กมีพัฒนาการทักษะการพูดสูงขึ้นในระดับดีมากและแตกต่างจากก่อนการทดลอง เป็นไปได้มากเพราะเด็กจะชื่นชอบนิทาน โดยธรรมชาติเด็กปฐมวัย ส่วนใหญ่ชอบฟังนิทาน เพราะขณะที่เล่าเด็กจะรู้สึกสนุกสนาน เพลิดเพลิน และตอบสนองความต้องการของเด็ก กิจกรรมการเล่นนิทาน จึงเป็นกิจกรรมที่เด็กชอบ นิทาน จึงเปรียบเสมือนเป็นสิ่งเร้าที่ทำให้เด็กสนใจ ซึ่งความสนใจนี้เป็นแรงจูงใจภายในที่มีคุณภาพผลักดันให้ผู้เรียนเกิดความใฝ่รู้ ใคร่เรียนนำไปสู่ความมุ่งมั่นและพัฒนาในทุกด้าน (กุลยา ตันติผลาชีวะ, 2543: 42) ครุจึงสามารถสอดแทรกเนื้อหาและข้อความรู้ ที่ต้องการสอนเด็กลงไปนิทานตามจุดประสงค์ที่ต้องการได้

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ในการจัดกิจกรรมการเล่นนิทาน ควรคำนึงถึงลักษณะของสื่อที่ใช้ประกอบในการทำกิจกรรม เช่น ถ้าใช้ภาพประกอบการเล่นนิทาน ภาพจะต้องมีขนาดกว้าง 11 นิ้ว ยาว 15 นิ้ว เด็กจะมองเห็นได้ชัด และเป็นการจูงใจเด็กในการฟังนิทาน

2. การจัดกิจกรรมการเล่นิทาน ควรคำนึงถึงระยะเวลาในการจัดกิจกรรมต้องมีความเหมาะสมกับวัยของเด็ก

ข้อเสนอแนะในการทำการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างผลการจัดกิจกรรมการเล่นิทานกับการจัดกิจกรรมรูปแบบอื่น เพื่อนำผลที่ได้มาเป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะการพูด

2. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับการประเมินตามสภาพจริง ประกอบการทำกิจกรรมอื่น เพื่อดูผลการเรียนรู้ของเด็ก

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2540). คู่มือหลักสูตรก่อนประถมศึกษาพุทธศักราช 2540 (อายุ 3-5 ปี). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2535). ความคิดสร้างสรรค์หลักการเรียนรู้การเรียนการสอนการประเมินผล. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ
- . (2546). คู่มือหลักสูตรก่อนประถมศึกษาพุทธศักราช 2546 (อายุ 3-5 ขวบ). กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- กนิการ์ พงศ์พันธุ์สภาพร. (2553). พัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการแสดงผลประกอบการเล่านิทาน. ปริญญาโท กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กาญจนา สุวรรณธาร. (2553). ความเชื่อมั่นในตนเองและความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ การเล่าสร้างสรรค์ที่ครูมีปฏิสัมพันธ์ และไม่มีปฏิสัมพันธ์กับเด็ก. ปริญญาโท กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- กิ่งแก้ว อรรถกร. (2519). นิทานพื้นเมือง. กรุงเทพฯ: ชัยศิริการพิมพ์
- กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2541, เมษายน). การเล่านิทาน. วารสารการศึกษาปฐมวัย. 2(2): 10 – 19.
- . (2545). รูปแบบการสอนปฐมวัย. กรุงเทพฯ: เอดิสันเพรสโปรดักส์.
- . (2547). การจัดการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ: เอดิสันเพรสโปรดักส์.
- เกริก ยุ้นพันธ์. (2543). การเล่านิทาน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- จินตนา หมูผึ้ง. (ม.ป.ป.). นิทานสำหรับเด็ก. กรุงเทพฯ: ตันอ้อ แกรมมี
- จิระภาพ บุญนิตย์; ละออ ชูติกระ; และ ศรีสมบัติ เทพกาญจนา. (2551). ภาษาพาสนุก. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์วิอินพริท์.
- นงเยาว์ คลิกคล้าย. (2543). ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็ก ปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้เพลงประกอบ. กรุงเทพฯ: ปริญญาโท กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นิตยา ประพตกิจ. (2536). การพัฒนาเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ โรงพิมพ์ การศาสนา
- นิรมล ช่างวัฒนชัย. (2541). เทคนิคการสอนศิลปะภาษาและวิทยาศาสตร์. กรุงเทพฯ: ศิริวัฒนาอินเตอร์พริ้นท์
- เนื่อน้อง สนับบุญ. (2541). ความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับ การจัดประสบการณ์ เล่านิทาน. ปริญญาโท กศ.ม. (การศึกษา ปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย

บุญเชิด ภิญโญนันพงษ์. (2541). การวัดประเมินผลการศึกษา. ภาควิชา พื้นฐานการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

บุปผา เรืองรอง. (2551). เทคนิคการเล่านิทาน. สถาบันราชภัฏนครศรีธรรม

บุษบง ต้นตวงษ์. (2535). มิติใหม่การสอนระดับปฐมวัย. ใน เอกสารประกอบการสัมมนาเรื่อง นวัตกรรมการสอนภาษาธรรมชาติในการอ่านเขียนของเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ: สถาบันราชภัฏจันทรเกษม.

เบญจมาศ พระธานี. (2538). ความผิดปกติทางการพูดและภาษา. ขอนแก่น: ภาควิชาโสต คอนาสิก ลาริงซ์วิทยา คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

ปริศนา สิริอาชา. (2537). เตรียมตัวเตรียมใจก่อนไปโรงเรียน. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดบุ๊คชั่น (มหาชน).

ปานใจ จารุณิช. (2548). พฤติกรรมทางการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมคำคล้องจอง. ปริญญาโท กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

พจมาน เทียนมนัส. (2539). ความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นนิทานประกอบการแสดงละครสร้างสรรค์และประกอบการวาดภาพ. ปริญญาโท กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

พัชรี สวนแก้ว. (2545). การแนะนำผู้ปกครองเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ: ภาควิชาโรงเรียนสาธิต คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏสวนดุสิต. ศูนย์การพิมพ์ดวงกมล.

ไพพรรณ อินทนิล. (2534). เทคนิคการเล่านิทาน. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

----- . (2542). การเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ: สำนักนายกรัฐมนตรี. สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. ถ่ายเอกสาร

เยาวพา เดชะคุปต์. (2542). การจัดการศึกษาสำหรับเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ: แม็ค.

----- . (2543). เกมและการละเล่นสำหรับเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ: ฟิสิกส์เซ็นเตอร์.

รัตนา ศิริพาณิชย์. (2524). ความหมายและตัวประกอบของความพร้อมในการเรียนอ่าน. ม.ป.พ.

ราชบัณฑิตสถาน. (2546). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตสถาน พุทธศักราช 2542. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.

----- . (2538). หลักการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ: ศึกษาพร.

ลักดา นิลมะณี. (2522ป. หน่วยที่ 7 สื่อการเล่าเรื่องและนิทานสำหรับเด็กปฐมวัย. ใน เอกสารการสอนชุดวิชาสื่อการสอนระดับปฐมวัย เล่ม 1. กรุงเทพฯ: ม.ป.พ.

วรรณิ ศิริสุนทร. (2532). เอกสารคำสอนวิชาปร 620 การเล่านิทาน. กรุงเทพฯ: ภาควิชา บรรณารักษศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน.

วรารณ รักริฉัย. (2535). การอบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

----- . (2544). ตัวอย่างการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ตามรูปแบบการสอนแบบโครงการ สำหรับเด็ก. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

วันเนาว์ ยูเด็น. (2542). นิทานคือชีวิต. กรุงเทพฯ: องค์การค้าของคุรุสภา.

วิชัย วงษ์ใหญ่. (2537). กระบวนการพัฒนาหลักสูตรและการสอน : ภาคปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

วิเชียร เกษประทุม. (2548). นิทานพื้นบ้าน. กรุงเทพฯ: พ.ศ.พัฒนาพิมพ์.

ศรียา นิยมธรรม; และ ประภัสสร นิยมธรรม. (2541). พัฒนาการทางภาษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ศรีเรือน แก้วกังวาล. (2519). จิตวิทยาฝ่ายภาษา. กรุงเทพฯ: แพร่พิทยา.

ศรีเรือน แก้วกังวาล. (2545). จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

คันสนีย์ ฉัตรคุปต์. (2542). สิ่งแวดล้อมและการเรียนรู้สร้างสมองเด็กให้ฉลาดได้อย่างไร. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.

สถาบันราชานุกูล กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข. (2546). คู่มือการฝึกพูดเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

สมใจ บุญอรรถพิทยโณ. (2539). นิทานสำหรับเด็ก. วารสารการศึกษา. กรุงเทพฯ: 20(1): 9-10.

สมศรี ปาณะโตชะ. (2551). ความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการประดิษฐ์หุ่นร่วมกับผู้ปกครองอาสา. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร

สมาพร สามเตี้ย. (2545). พัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยการเล่น เกมทางภาษา. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2540). ทฤษฎีการเรียนรู้เพื่อพัฒนากระบวนการคิด. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

คู่มือการใช้แบบทดสอบวัดความสามารถทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย
แบบทดสอบวัดความสามารถทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย

แบบประเมินทักษะการพูด
(เพื่อประเมินทักษะการพูดก่อนการจัดกิจกรรม)
การจัดกิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป
ของเด็กอนุบาลศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลชะ
คำชี้แจง : ให้นักเรียนพูดเรื่องราวเกี่ยวกับสิ่งต่างๆจากคำถามต่อไปนี้

1. สามารถบอกชื่อและสิ่งของได้
2. สามารถบอกความต้องการของตนเองได้
3. สามารถเล่าเรื่องราวสั้นๆได้

ลำดับ	ชื่อสกุล	รายละเอียดการประเมิน			คะแนนรวม	ร้อยละ
		สามารถบอกชื่อและสิ่งของได้	สามารถบอกความต้องการของตนเองได้	สามารถเล่าเรื่องราวสั้นๆได้		
		4	4	4	12	
1	ด.ช.กฤษฎา ปิ่นทองพันธุ์	4	4	0	8	66.7
2	ด.ช.ภูเดช ฝ่ายกระโทก	4	0	0	4	33.3
3	ด.ญ.ภิญญาพัชญ์ ภัคดี	4	4	0	8	66.7
4	ด.ญ.วรรณวิษา เดือนสันเทียะ	4	0	0	4	33.3
5	ด.ญ.ชนากร เชื้อมนอก	1	4	0	5	41.7
	รวม	17	12	0	29	48.33
	ค่าเฉลี่ย	3.4	2.4	0	5.8	
	S.D.	2.49				

แบบประเมินทักษะการพูด
(เพื่อประเมินทักษะการพูดหลังการจัดกิจกรรม)
การจัดกิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป
ของเด็กอนุบาลศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลชะ

คำชี้แจง : ให้นักเรียนพูดเรื่องราวเกี่ยวกับสิ่งต่างๆจากคำถามต่อไปนี้

1. สามารถบอกชื่อและสิ่งของได้
2. สามารถบอกความต้องการของตนเองได้
3. สามารถเล่าเรื่องราวสั้นๆได้

ลำดับ	ชื่อสกุล	รายละเอียดการประเมิน			คะแนนรวม	ร้อยละ
		สามารถบอกชื่อและสิ่งของได้	สามารถบอกความต้องการของตนเองได้	สามารถเล่าเรื่องราวสั้นๆได้		
		4	4	4	12	
1	ด.ช.กฤษา ปิ่นทองพันธุ์	4	4	2	10	83.3
2	ด.ช.ภูเดช ฝ่ายกระโทก	4	4	2	10	83.3
3	ด.ญ.ภิญญาพัชญ์ ภัคดี	4	4	4	12	100
4	ด.ญ.วรรณวิษา เตือนสันเทียะ	4	4	4	12	100
5	ด.ญ.ชนากร เชื้อมนอก	4	4	3	11	91.7
	รวม	20	20	15	55	91.66
	ค่าเฉลี่ย	4	4	3	11	
	S.D.	1.00				

คู่มือการใช้แบบทดสอบวัดความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัย

คำแนะนำ

แบบทดสอบนี้ผู้ดำเนินการทดสอบจะทดสอบนักเรียนได้ทีละคน โดยผู้ดำเนินการทดสอบจะอ่านแบบทดสอบให้นักเรียนฟังโดยนักเรียนจะเปิดแบบทดสอบและดูภาพตามคำสั่งของผู้ดำเนินการทดสอบ แล้วทำแบบทดสอบตามคำสั่งที่ผู้ดำเนินการทดสอบอ่านให้ฟัง ผู้ดำเนินการทดสอบบันทึกคะแนนลงในแบบบันทึกคะแนน

ตอนที่ 1 ความสามารถบอกชื่อและสิ่งของ จำนวน 2 ข้อ (ข้อละ 2 คะแนน ใช้เวลา 1 นาที) หากนักเรียนทำเสร็จก่อนผ่านไปข้อต่อไปได้เลย

เกณฑ์การให้คะแนนการพูด ตอนที่ 1

คะแนน 0 ถ้าตอบไม่ได้ หรือตอบผิด

คะแนน 1 ถ้าตอบถูก 2 ใน 3 ภาพ

คะแนน 2 ถ้าตอบถูกทุกข้อ

ตอนที่ 2 ความสามารถบอกความต้องการของตนเอง จำนวน 2 ข้อ (ข้อละ 2 คะแนน ใช้เวลา 1 นาที)

เกณฑ์การให้คะแนนการพูด ตอนที่ 2

คะแนน 0 ถ้าตอบไม่ได้ หรือตอบผิด

คะแนน 2 ถ้าพูดเป็นประโยคได้สอดคล้องกับภาพ 2 ข้อ

ตอนที่ 3 ความสามารถเล่าเรื่องราวสั้นๆ จำนวน 2 ข้อ (ข้อละ 2 คะแนน ใช้เวลาไม่เกิน 2 นาที)

เกณฑ์การให้คะแนนการพูด ตอนที่ 3

คะแนน 0 ถ้าตอบไม่ได้ หรือตอบผิด

คะแนน 1 ถ้าพูดเล่าเรื่องจากภาพได้ว่า ใคร ทำอะไร

คะแนน 2 ถ้าพูดเล่าเรื่องจากภาพได้ว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน ได้ถูกต้อง

วิธีดำเนินการก่อนทดสอบ

1. ตรวจจำแนกแบบทดสอบให้ครบถ้วนและเขียนชื่อของผู้รับการทดสอบเตรียมไว้ให้พร้อม
2. ศึกษาแบบทดสอบและคู่มือให้เข้าใจกระบวนการทั้งหมดจนเกิดความชำนาญในการใช้

แบบทดสอบ

3. จัดสถานที่สอบให้อยู่ในสภาพที่สะดวกสบาย จัดโต๊ะเก้าอี้ให้เหมาะสมกับผู้รับการทดสอบ
4. เตรียมอุปกรณ์ในการทดสอบดังนี้
 - 4.1 แบบทดสอบและคู่มือทดสอบ อย่างละ 1 ชุด
 - 4.2 ปากกาที่มีคุณภาพดี

5. ก่อนทำการทดสอบจัดให้ผู้รับการทดสอบ ดื่มน้ำและเข้าห้องน้ำให้เรียบร้อย
6. ผู้ดำเนินการทดสอบต้องแสดงความเป็นกันเอง ทำให้ผู้ได้รับการทดสอบไม่กังวล มีความมั่นใจ และร่วมมือทำแบบทดสอบเป็นอย่างดี

วิธีดำเนินการทดสอบ

1. ใช้เวลาในการดำเนินการทดสอบจำนวน 2 วัน และทำการทดสอบเด็กทีละคน
2. ผู้ดำเนินการทดสอบอ่านคำสั่ง ข้อละ 2 ครั้ง โดยใช้เวลาในการทดสอบ ดังนี้
 - 2.1 แบบทดสอบการพูดบอกชื่อและสิ่งของ ใช้เวลาข้อละ 1 นาที
 - 2.2 แบบทดสอบการพูดบอกความต้องการของตนเอง ใช้เวลาข้อละ 1 นาที
 - 2.3 แบบทดสอบการพูดเล่าเรื่องราวสั้นๆ ใช้เวลาข้อละ ไม่เกิน 2 นาที

แบบทดสอบวัดความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัย

ด.ช./ด.ญ.....ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก.....

ตอนที่ 1 แบบทดสอบวัดความสามารถบอกชื่อและสิ่งของ

คำสั่ง ให้นักเรียนดูภาพแล้วพูดตอบคำถาม ดังต่อไปนี้

ข้อ 1. ภาพต่อไปนี้คือภาพอะไรบ้าง

ข้อ 2. ภาพต่อไปนี้คือภาพอะไรบ้าง

ตอนที่ 2 แบบทดสอบสถานการณ์ วัดความสามารถการบอกความต้องการของตนเอง
คำสั่ง ให้นักเรียนดูภาพแล้วพูดตอบคำถาม ดังต่อไปนี้

ข้อที่ 1. หากนักเรียนต้องการดื่มน้ำนักเรียนจะใช้ภาชนะอะไรดื่มน้ำดื่ม

☐ แก้ว

☐ ช้อน

ข้อที่ 2. เมื่อนักเรียนปวดปัสสาวะหรืออุจจาระ นักเรียนควรไปที่ห้องใด

☐ ห้องน้ำ

☐ ห้องเรียน

ตอนที่ 3 แบบทดสอบวัดความสามารถเล่าเรื่องราวสั้นๆ

คำสั่ง ให้นักเรียนดูรูปภาพแล้วเล่าเป็นเรื่องราวให้สอดคล้องกับภาพ (ใคร ทำอะไร ที่ไหน)

ข้อที่ 1. สัตว์ในภาพคือสัตว์ชนิดใด ทำอะไร ที่ไหน?

1.....

ข้อที่ 2. สัตว์ในภาพคือสัตว์ชนิดใด ทำอะไร ที่ไหน ?

2.....

ภาคผนวก ข
รายนามผู้เชี่ยวชาญ

นายสมศักดิ์ ไพรเขียว

ผู้อำนวยการกองการศึกษา
สำนักงานเทศบาลตำบลชะ
อำเภอบรรบุรี จังหวัดนครราชสีมา

ครูเปรมยุดา โยนกระโทก

ครูผู้ดูแลเด็ก
ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลชะ
อำเภอบรรบุรี จังหวัดนครราชสีมา

ครูจิณณัฐตา ชาวแพร่

ครูผู้ดูแลเด็ก
ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลชะ
อำเภอบรรบุรี จังหวัดนครราชสีมา

นางสุรภา เลือดกระโทก

นักจัดการงานทั่วไป กองการศึกษา
สำนักงานเทศบาลตำบลชะ
อำเภอบรรบุรี จังหวัดนครราชสีมา

ภาคผนวก ค
แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รายสัปดาห์

คู่มือการใช้แผนการจัดกิจกรรมเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป

หลักการและเหตุผล

การพูดนับเป็นทักษะหนึ่งของภาษา การพูดเป็นทักษะในการสื่อความหมายซึ่งเป็นทักษะการคิดพื้นฐาน ที่บอกแน่นอนว่าจะพูดเพื่อถ่ายทอดความคิดเกี่ยวกับอะไรและเพื่ออะไร การจัดโครงสร้างของสิ่งที่พูดได้ถูกต้อง ครบถ้วน การจัดลำดับความคิดของเรื่องที่จะพูดได้ต่อเนื่องและสอดคล้องกัน การเลือกวิธีนำเสนอ และสำนวนภาษาให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ในการพูด การเรียบเรียงไว้เพื่อนำเสนอความคิดของตนออกมาตามลำดับต่อเนื่อง ครอบคลุมประเด็นสำคัญและมี (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติสำนักนายกรัฐมนตรี : 2540 : 33) การจัดการเรียนรู้โดยเด็กอาจเรียนรู้คำศัพท์ผ่านทางนิทาน เพราะนิทาน คือ โลกแห่งจินตนาการ และเป็นสะพานที่ใช้ถ่ายทอดความรักความอบอุ่นจากพ่อแม่และแม่สู่เด็ก ตลอดจนเป็นตัวกระตุ้นเร้าความสนใจใฝ่หาความรู้ของเด็กได้เป็นอย่างดี กิจกรรมการเล่านิทานอีสป เป็นกิจกรรมหนึ่งที่เด็กได้ฟังแล้ว เกิดจินตนาการ ด้วยภาพที่มีสีสันสดใส ประกอบกับน้ำเสียงของผู้เล่า ลีลา ท่าทางของผู้เล่า โดยครูมีบทบาทในการช่วยเตรียมสื่อและจัดสภาพแวดล้อมให้เอื้อต่อการดำเนินกิจกรรม โดยเน้นเด็กเป็นศูนย์กลางในการดำเนินกิจกรรม

จุดมุ่งหมาย

เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการพูด ได้แก่ การบอกชื่อและสิ่งของ การบอกความต้องการของตนเอง การเล่าเรื่องราวสั้นๆ ได้

หลักการจัดกิจกรรม

1. จัดกิจกรรมการเล่านิทานอีสป ในช่วงกิจกรรมเสริมประสบการณ์ เป็นระยะเวลา 5 วัน ได้แก่ วันจันทร์ วันอังคาร วันพุธ วันพฤหัสบดี และวันศุกร์ วันละ 20 นาที
2. เลือกนิทานที่จะนำมาเล่า ให้มีลักษณะเหมาะสำหรับการส่งเสริมความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัย โดยแต่ละเรื่องจะมีเนื้อหาใกล้เคียงกับหน่วยการเรียนรู้และเป็นเรื่องใกล้ตัวเด็ก มีทั้งหมด 5 เรื่อง
3. ลักษณะของกิจกรรม เด็กจะมีส่วนร่วมในการฟังและเล่านิทานต่อจากครู โดยใช้สื่อที่ครูจัดเตรียมประกอบการเล่า เพื่อดึงดูดความสนใจ และกระตุ้นให้เด็กอยากพูด ได้แสดงความคิดเห็นตามจินตนาการของตนเอง

วิธีดำเนินการกิจกรรม

ประกอบไปด้วยขั้นตอนต่างๆดังนี้

ขั้นตอนการเล่านิทานอีสป

ขั้นนำ (ประมาณ 5 นาที)

ครูนำเด็กเข้าสู่กิจกรรมโดยเลือกกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง ดังนี้ การท่องคำคล้องจอง การใช้ปริศนาคำทาย และร้องเพลงเพื่อให้เด็กสงบและมีสมาธิเตรียมความพร้อมก่อนเข้าสู่กิจกรรม

ขั้นเล่านิทาน (ประมาณ 10 นาที)

ครูเล่านิทานโดยใช้สื่อประกอบการเล่า เช่น หนังสือนิทานอีสป รูปภาพจากนิทานอีสป เป็นต้น ในระหว่างการเล่ามีการสนทนาซักถาม หรือให้เด็กมีส่วนร่วมในการเล่า เช่น ช่วยบอกว่าเห็นอะไรในนิทาน หากพบเจอแล้วควรทำอย่างไร เป็นต้น เพื่อให้เด็กได้พัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป ตามจุดประสงค์ของการเล่านิทานเรื่องนั้น

ขั้นสรุป (ประมาณ 5 นาที)

เด็กและครูร่วมกันสนทนา สรุปเนื้อหาของนิทาน และร่วมกันทำกิจกรรมทบทวนนิทานที่มีความสัมพันธ์กับเนื้อเรื่อง เช่น ครูเตรียมสื่อแผ่นภาพ พร้อมกับตั้งคำถามให้เด็กได้พูดคุยซักถาม แลกเปลี่ยนความคิดเห็นภายในชั้นเรียน และกระตุ้นให้เด็กช่วยกันตอบว่าภาพที่เห็นคือภาพอะไร กำลังทำอะไร อยู่ที่ไหน เพื่อให้เด็กได้พัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป ครูสรุปกิจกรรม

การประเมินผล

1. สังเกตความสามารถทางการพูด 3 ด้าน คือ บอกชื่อและสิ่งของ การบอกความต้องการของตนเอง และการเล่าเรื่องราวสั้นๆได้ สังเกตการตอบคำถาม การใช้คำถาม และความสนใจในการทำกิจกรรม
2. วัดความสามารถทางการพูด โดยใช้แบบวัดความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเล่านิทานอีสป

บทบาทครู

ในการการเล่านิทานอีสป ครูมีบทบาท ดังนี้

1. ศึกษาแผนการจัดประสบการณ์การเล่านิทานอีสป
2. จัดเตรียมสื่อ หนังสือนิทานอีสป แผ่นภาพ และอุปกรณ์ที่จะใช้ในการเล่านิทานให้เพียงพอต่อความต้องการของเด็ก และคอยดูแลความเรียบร้อยในระหว่างทำกิจกรรม
3. สร้างข้อตกลงเบื้องต้นกับเด็กเกี่ยวกับการปฏิบัติตัวในขณะฟังนิทาน
4. ระหว่างดำเนินกิจกรรมการเล่านิทานอีสป ครูความใช้คำพูดหรือคำถามกระตุ้นให้เด็กได้พูดหรือตอบคำถามดังที่กำหนดไว้ในแผนตามจุดประสงค์ของการเล่านิทานแต่ละเรื่อง
5. สังเกตพฤติกรรมให้เด็กร่วมกิจกรรมทุกคน และให้ความสำคัญกับเด็กทุกคนเท่าเทียมกัน

บทบาทเด็ก

ครูควรอธิบายขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมให้เด็กทราบ ดังต่อไปนี้

1. ปฏิบัติตามข้อตกลงในการฟังนิทาน และร่วมกิจกรรมเล่านิทาน สนทนาและตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องในนิทาน

2. เด็กเข้าร่วมกิจกรรมการเล่านิทานอีสป ร่วมตอบคำถามแผ่นภาพที่เด็กได้เห็น
3. เมื่อใกล้หมดเวลา เด็กๆ ช่วยกันเก็บอุปกรณ์และสื่อประกอบการเล่านิทานต่างๆ เข้าที่ให้เรียบร้อย

ตัวอย่างแผนกำหนดการจัดกิจกรรมเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป

สัปดาห์	วันที่ทำการทดลอง	เรื่อง	การจัดกิจกรรมเล่านิทานอีสป	
			เรื่อง	ทักษะการพูดที่เน้น
1	วันจันทร์	นานาสัตว์โลก	- เรื่องกระต่ายกับเต่า	- สามารถบอกชื่อและสิ่งของได้
	วันอังคาร		- เรื่องอู้งานกับวัว	- สามารถบอกชื่อและสิ่งของได้
	วันพุธ		- เรื่องกบเลือกนาย	- สามารถบอกชื่อและสิ่งของได้ - สามารถบอกความต้องการของตนเองได้
	วันพฤหัสบดี		- เรื่องราชสีห์กับหนู	- สามารถบอกชื่อและสิ่งของได้ - สามารถบอกความต้องการของตนเองได้ - สามารถเล่าเรื่องราวสั้นๆ ได้
	วันศุกร์		- เรื่องกากับเหยือกน้ำ	- สามารถบอกชื่อและสิ่งของได้ - สามารถบอกความต้องการของตนเองได้ - สามารถเล่าเรื่องราวสั้นๆ ได้

แผนการจัดประสบการณ์

การจัดกิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป
 ของนักเรียนศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลชะ อำเภอบรรพือ จังหวัดนครราชสีมา
 วันที่ 1 สารการเรียนรู้ ธรรมชาติรอบตัว หน่วย นานาสัตว์โลก นิทานอีสป เรื่อง กระต่ายกับ
 เต่า ระดับชั้นปฐมวัย 2-3 ปี กิจกรรมเสริมประสบการณ์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560
 เวลา 20 นาที สอนวันที่ เดือน พ.ศ. 2560

1. สารสำคัญ

นักเรียนได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป สามารถบอก
 ชื่อและสิ่งของ บอกความต้องการของตนเอง และเล่าเรื่องราวสั้นๆ จากเรื่องที่ได้ฟังหน่วย นานาสัตว์
 โลก

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

ฝึกทักษะการพูด สามารถบอกชื่อและสิ่งของ บอกความต้องการของตนเอง และเล่าเรื่องราว
 สั้นๆ

3. ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

3.1 ขั้นนำ

เด็กและครูร่วมกันร้องเพลง “เต่า” และสนทนาเกี่ยวกับเนื้อเพลง

เพลงเต่า

เต่าเอ๋ยเต่า เตามันมีสีขา สีสั้นเดินมา มันทำหัวผลุบๆ โผล่ๆ

เต่าเอ๋ยเต่า เตามันมีสีขา สีสั้นเดินมา มันทำหัวผลุบๆ โผล่ๆ

เต่าเอ๋ยเต่า เตามันมีสีขา สีสั้นเดินมา มันทำหัวผลุบๆ โผล่ๆ

เต่าเอ๋ยเต่า เตามันมีสีขา สีสั้นเดินมา มันทำหัวผลุบๆ โผล่ๆ

3.2 ชั้นเล่านิทาน

ครูเล่านิทานอีสป เรื่อง กระต่ายกับเต่า ให้เด็กฟังพร้อมทั้งถามคำถามที่พัฒนาทักษะการพูดสอดแทรกไปในระหว่างเล่านิทาน

เนื้อเรื่อง	คำถาม
ณ ป่าใหญ่แห่งหนึ่ง กระต่ายตัวหนึ่งมักชอบโอ้อวดว่าตนเป็นผู้ที่วิ่งได้เร็วที่สุด อยู่มาวันหนึ่ง กระต่ายเห็นเต่ากำลังคลานตัวมด้อย่างช้าๆ กระต่ายจึงหัวเราะเยาะแล้วพูดว่า “ นี่เจ้าเต่า ถ้าเจ้าเดินช้าอย่างนี้ แล้วเมื่อไรจะกลับถึงบ้านล่ะนี่” เต่าจึงตอบกลับไปในพื้นที่ว่า “ถึงข้าจะเดินช้า แต่ข้าก็กลับถึงบ้านทุกวัน เรามาลองวิ่งแข่งกันมัยละ แล้วข้าจะเอาชนะเจ้าให้ดู” กระต่ายนั้นมั่นใจว่าเต่าไม่มีทางเอาชนะตนได้ เป็นแน่จึงรับคำท้า วันรุ่งขึ้นสัตว์ต่างๆ ก็พร้อมใจพากันมาดูการวิ่งแข่งขึ้นระหว่างกระต่ายกับเต่า เมื่อการแข่งกันได้เริ่มขึ้น กระต่ายวิ่งอย่างสุดฝีเท้าเพื่อไปให้ถึงเส้นชัย ส่วนเต่าก็พยายามคลานไปเรื่อยๆ ในขณะที่กระต่ายวิ่งไปจนใกล้จะถึงเส้นชัยแล้วก็คิดว่าถึงอย่างไรเสียตนก็ต้องเป็นผู้ชนะแน่นอน กระต่ายจึงนั่งพักอยู่ใต้ต้นไม้และเผลอหลับไป ส่วนเต่าก็คลานตัวมด้อยจนมาถึงเส้นชัย กระต่ายเมื่อตื่นขึ้นมาก็มองซ้ายมองขวาแล้วรีบวิ่งไปยังเส้นชัยด้วยความเร็ว แต่ก็สายเกินไปเสียแล้ว เพราะสัตว์ป่าทั้งหลายกำลังแสดงความยินดีกับเต่าที่เป็นผู้ชนะ	- เด็กๆ รู้มั๊ย ว่าสัตว์ตัวนี้คือตัวอะไรระหว่างเต่ากับกระต่าย (ครูชี้ไปที่ตัวกระต่าย) - แล้วตัวนี้ละ (ครูชี้ไปที่ตัวเต่า) - เด็กๆ คิดว่าใครเดินช้ากระหว่างเต่า กับกระต่าย - เมื่อครู สัตว์ตัวไหนชนะ - และสัตว์ตัวไหนแพ้

3.3 ชั้นสรุป สรุปเรื่องโดยครูถามคำถาม ดังนี้

- ภาพที่เด็กๆ เห็น คือสัตว์อะไร (ครูชูแผ่นภาพ เต่าให้เด็กดู)
- ภาพที่ 2 คือภาพสัตว์อะไร (ครูชูแผ่นภาพกระต่ายให้เด็กดู)
- แล้วภาพที่สัตว์ต่างๆ จับกันอยู่ คือภาพอะไร (ครูชูแผ่นภาพเชือกที่สัตว์จับซึ่งเป็นเส้นชัยให้ดู)

4. สื่อประกอบการเล่า

- เพลง “เต่า”
- หนังสือนิทานอีสป เรื่อง กระต่ายกับเต่า
 - แผ่นภาพสัตว์และสิ่งของ เช่น ภาพเต่า ภาพกระต่าย ภาพเขือก เป็นต้น

5. การประเมินผล

5.1. วิธีการประเมิน

- สังเกตจากความสนใจในการร่วมกิจกรรมการเล่านิทาน
- สังเกตจากการตอบคำถาม
- สังเกตการสนทนาและการแสดงความคิดเห็น

5.2 เครื่องมือในการประเมิน

5.2.1 แบบประเมินทักษะการพูด

เกณฑ์การประเมิน

ระดับคุณภาพ	ตอบได้ชัดเจน	ตอบไม่ได้หรือ ตอบผิด
คะแนน	1	0

- 0 หมายถึง ตอบไม่ได้เลยหรือตอบผิด
- 1 หมายถึง พูดได้ชัดเจน

แบบประเมินทักษะการพูด

การจัดกิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป

ของเด็กอนุบาลศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลแะ อำเภอบรรบุรี จังหวัดนครราชสีมา

คำชี้แจง : ให้นักเรียนพูดเรื่องราวเกี่ยวกับสิ่งต่างๆจากคำถามต่อไปนี้

1. สามารถบอกความต้องการของตนเองได้
2. สามารถบอกชื่อและสิ่งของได้
3. สามารถเล่าเรื่องราวสั้นๆได้

คำชี้แจง ✓ ลงในช่องตามความเป็นจริง

ลำดับ	ชื่อสกุล	รายละเอียดการประเมิน						คะแนนรวม	ระดับ คุณภาพ
		สามารถบอกชื่อ และสิ่งของได้		สามารถบอก ความต้องการ ของตนเองได้		สามารถเล่า เรื่องราวสั้นๆได้			
		1	0	1	0	1	0		
1	ด.ช.กฤษา ปิ่นทองพันธุ์								
2	ด.ช.ภูวเดช ฝ่ายกระโทก								
3	ด.ญ.ภิญญาพัชญ์ รักดี								
4	ด.ญ.วรรณวิษา เตือนสันเทียะ								
5	ด.ญ.ชนากร เชื้อมนอก								

เกณฑ์การประเมิน

ระดับคุณภาพ	ตอบได้ชัดเจน	ตอบไม่ได้หรือตอบผิด
คะแนน	1	0

- 0 หมายถึง ตอบไม่ได้เลยหรือตอบผิด
1 หมายถึง พูดได้ชัดเจน

บันทึกหลังการจัดประสบการณ์
การจัดกิจกรรมการเล่นเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป
ของเด็กอนุบาลศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก.....
แผนที่.....1.....หน่วย.....นานาชาติโลก..... นิทานเรื่อง กระต่ายกับเต่า
ผลการจัดประสบการณ์

.....
.....
.....

ปัญหาและอุปสรรค

.....
.....
.....

ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ไข

.....
.....
.....

ครูประจำชั้น

(.....)

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

.....
.....
.....

ผู้ตรวจ

(.....)

แผนการจัดประสบการณ์
การจัดกิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป
ของนักเรียนศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลชะ อำเภอบรรพบุรี จังหวัดนครราชสีมา
วันที่ 2 สารการเรียนรู้ ธรรมชาติรอบตัว หน่วย นานาสัตว์โลก นิทานอีสป เรื่อง อีงอ่างกับวัว
ระดับชั้นปฐมวัย 2-3 ปี กิจกรรมเสริมประสบการณ์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560
เวลา 20 นาที สอนวันที่ เดือน พ.ศ. 2560

1. สารสำคัญ

นักเรียนได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป สามารถบอกชื่อและสิ่งของ บอกความต้องการของตนเอง และเล่าเรื่องราวสั้นๆ จากเรื่องที่ได้ฟังหน่วย นานาสัตว์โลก

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

ฝึกทักษะการพูด สามารถบอกชื่อและสิ่งของ บอกความต้องการของตนเอง และเล่าเรื่องราวสั้นๆ

3. ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

3.1 ขั้นนำ

เด็กและครูร่วมกันร้องเพลง “อีงอ่าง” และสนทนาเกี่ยวกับเนื้อเพลง

เพลง อีงอ่าง

อีงอ่างมันนั่งข้างโอง มานั่งหลังโองจะคอยกินนม

เด็กเอ๋ยเจ้าอย่าพูดปด เด็กเอ๋ยเจ้าอย่าพูดปด

จะกลายเป็นมดอาหารอีงอ่าง

3.2 ชั้นเล่านิทาน

ครูเล่านิทานอีสป เรื่อง อิงอ่ากับวัว ให้เด็กฟังพร้อมทั้งถามคำถามที่พัฒนาทักษะการพูดสอดแทรกไปในระหว่างเล่านิทาน

เนื้อเรื่อง	คำถาม
ณ หนองน้ำริมทุ่งนา วัวตัวหนึ่งเดินมากินน้ำ และเหยียบโดนลูกอิงอ่าตายไปหลายตัว เมื่อแม่อิงอ่ากลับมา ลูก ๆ ก็รีบเล่าให้แม่ฟังด้วยความตื่นกลัวว่า " แม่จำเมื่อก็มีตัวอะไรไม่รู้ สูงใหญ่ทะมึนเหยียบพวกเรตายไปตั้งหลายตัว น่ากลัวมากเลยจ๊ะ " แม่อิงอ่าได้ฟังก็สุดลมพองตัวให้ใหญ่ขึ้นแล้วถามด้วยความอยากรู้ว่า " ตัวใหญ่เท่านี้ไหม? " ลูกอิงอ่าบอกว่า " ใหญ่กว่านี้อีกจะแม่ " แม่อิงอ่าจึงพองตัวขึ้นอีก ลูก ๆ ก็ตอบว่า " ยังใหญ่ไม่ถึงครึ่งเลยแม่ " แม้ว่าแม่อิงอ่าจะพยายามพองตัวขึ้นเท่าไร แต่ลูก ๆ ก็ยังสายหน้าว่ายังใหญ่ไม่ถึงครึ่ง แม่อิงอ่านึกฉุนเฉียวจึงพองตัวขึ้นสุดแรงเกิดจนตัวเองทนไม่ไหว ท้องแตกตายที่ริมหนองน้ำแห่งนั้น	- เมื่อสักครู อิงอ่า ไปพบใครมา - แม่อิงอ่าตัวใหญ่เท่าวัวหรือยัง - แม่อิงอ่าทำไมถึงตาย

3.3 ชั้นสรุป สรุปเรื่องโดยครูถามคำถาม ดังนี้

- ภาพที่เด็กๆ เห็น คือสัตว์อะไร (ครูชูแผ่นภาพ อิงอ่าให้เด็กดู)
- ภาพที่ 2 คือภาพสัตว์อะไร (ครูชูแผ่นภาพวัวให้เด็กดู)
- แล้วภาพต้นไม้ต้นนี้มีชื่อว่าอะไร ใครตอบได้บ้าง (ครูชูแผ่นภาพใบไม้และดอกบัวให้เด็กดู)

4. สื่อประกอบการเล่า

- เพลง “อิงอ่า”
- หนังสือนิทานอีสป เรื่อง อิงอ่า
- แผ่นภาพสัตว์และต้นไม้

5. การประเมินผล

5.1. วิธีการประเมิน

- สังเกตจากความสนใจในการร่วมกิจกรรมการเล่านิทาน
- สังเกตจากการตอบคำถาม
- สังเกตการสนทนาและการแสดงความคิดเห็น

5.2 เครื่องมือในการประเมิน

5.2.1 แบบประเมินทักษะการพูด เกณฑ์การประเมิน

ระดับคุณภาพ	ตอบได้ชัดเจน	ตอบไม่ได้หรือ ตอบผิด
คะแนน	1	0

- 0 หมายถึง ตอบไม่ได้เลยหรือตอบผิด
1 หมายถึง พูดได้ชัดเจน

แบบประเมินทักษะการพูด

การจัดกิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป

ของเด็กอนุบาลศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลแะ อำเภอบรรบุรี จังหวัดนครราชสีมา

คำชี้แจง : ให้นักเรียนพูดเรื่องราวเกี่ยวกับสิ่งต่างๆจากคำถามต่อไปนี้

1. สามารถบอกความต้องการของตนเองได้
2. สามารถบอกชื่อและสิ่งของได้
3. สามารถเล่าเรื่องราวสั้นๆได้

คำชี้แจง ✓ ลงในช่องตามความเป็นจริง

ลำดับ	ชื่อสกุล	รายละเอียดการประเมิน						คะแนนรวม	ระดับ คุณภาพ
		สามารถบอกชื่อ และสิ่งของได้		สามารถบอก ความต้องการ ของตนเองได้		สามารถเล่า เรื่องราวสั้นๆได้			
		1	0	1	0	1	0		
1	ด.ช.กฤษา ปิ่นทองพันธุ์								
2	ด.ช.ภูวเดช ฝ่ายกระโทก								
3	ด.ญ.ภิญญาพัชญ์ ภัคดี								
4	ด.ญ.วรรณวิษา เตือนสันเทียะ								
5	ด.ญ.ชนากร เชื้อมนอก								

เกณฑ์การประเมิน

ระดับคุณภาพ	ตอบได้ชัดเจน	ตอบไม่ได้หรือตอบผิด
คะแนน	1	0

- 0 หมายถึง ตอบไม่ได้เลยหรือตอบผิด
1 หมายถึง พูดได้ชัดเจน

บันทึกหลังการจัดประสบการณ์

การจัดกิจกรรมการเล่นเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป
 ของเด็กอนุบาลศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลชะอำ อำเภอครบุรี จังหวัดนครราชสีมา
 แผนที่.....2.....หน่วย.....นานาชาติโลก..... นิทานเรื่อง อิงอ่างกับวัว

ผลการจัดประสบการณ์

.....

.....

.....

ปัญหาและอุปสรรค

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

ครูประจำชั้น

(.....)

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ผู้ตรวจ

(.....)

แผนการจัดประสบการณ์

การจัดกิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป
 ของนักเรียนศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลชะ อำเภอบรรพบุรี จังหวัดนครราชสีมา
 วันที่ 3 สารการเรียนรู้ ธรรมชาติรอบตัว หน่วย นานาสัตว์โลก นิทานอีสป เรื่อง กบเลือกนาย
 ระดับชั้นปฐมวัย 2-3 ปี กิจกรรมเสริมประสบการณ์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560
 เวลา 20 นาที สอนวันที่ เดือน พ.ศ. 2560

1. สารสำคัญ

นักเรียนได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป สามารถบอก
 ชื่อและสิ่งของ บอกความต้องการของตนเอง และเล่าเรื่องราวสั้นๆ จากเรื่องที่ได้ฟังหน่วย นานาสัตว์
 โลก

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

ฝึกทักษะการพูด สามารถบอกชื่อและสิ่งของ บอกความต้องการของตนเอง และเล่าเรื่องราว
 สั้นๆ

3. ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

3.1 ขั้นนำ

เด็กและครูร่วมกันร้องเพลง “กบ” และสนทนาเกี่ยวกับเนื้อเพลง

กบร้องปวดท้อง

กบเอ๋ยทำไมจึงร้อง กบเอ๋ยทำไมจึงร้อง
 ที่กบมันร้องก็เพราะว่าท้องมันปวด
 ท้องเอ๋ยทำไมจึงปวด ท้องเอ๋ยทำไมจึงปวด
 ที่ท้องมันปวดก็เพราะว่าข้าวมันดิบ
 ข้าวเอ๋ยทำไมจึงดิบ ข้าวเอ๋ยทำไมจึง
 ที่ข้าวมันดิบก็เพราะว่าไฟมันดับ
 ไฟเอ๋ยทำไมจึงดับ ไฟเอ๋ยทำไมจึงดับ
 ที่ไฟมันดับก็เพราะว่าฟืนมันเปียก
 ฟืนเอ๋ยทำไมจึงเปียก ฟืนเอ๋ยทำไมจึงเปียก
 ฝนเอ๋ยทำไมจึงตก ฝนเอ๋ยทำไมจึงตก
 ที่ฝนมันตกก็เพราะว่ากบมันร้อง
 กบเอ๋ยทำไมจึงร้อง กบเอ๋ยทำไมจึงร้อง
 ที่กบมันร้องก็เพราะว่าท้องมันปวด

3.2 ชั้นเล่านิทาน

ครูเล่านิทานอีสปเรื่อง กบเลือกนาย ให้เด็กฟังพร้อมทั้งถามคำถามที่พัฒนาทักษะการพูดสอดแทรกไปในระหว่างเล่านิทาน

เนื้อเรื่อง	คำถาม
ณ ทะเลสาบแห่งหนึ่งอันอุดมสมบูรณ์ มีกบฝูงหนึ่งอาศัยอยู่อย่างมีความสุข วันหนึ่งพวกมันปรึกษากันว่าน่าจะมีกษัตริย์มาปกครอง พวกมันจึงไปร้องขอต่อเทพจูปีเตอร์ เทพจูปีเตอร์จึงได้โดยขอมไม้ก้อนหนึ่งลงมาในทะเลสาบแห่งนี้ พวกกบต่างตื่นเต้นดีใจพากันขึ้นไปร้องเพลงเต้นระบำกันอยู่บนท่อนไม้นั้น หลายวันต่อมาพวกกบต่างเบื่อบาชาขอมไม้ที่ได้แต่ลอยน้ำไปมา จึงไปวิงวอนขอให้เทพจูปีเตอร์ส่งกษัตริย์มาให้ใหม่อีกครั้ง เทพจูปีเตอร์จึงได้ส่งปลาไหลลงมา แต่ปลาไหลก็เอาแต่มุดอยู่ในรู พวกมันจึงได้ไปร้องขอต่อเทพจูปีเตอร์อีกครั้ง คราวนี้เทพจูปีเตอร์ได้ส่งนกกกระสาลงมา นกกกระสาได้ไล่จิกกินกบไปที่ละตัวๆ ทุกวันจนกบแทบไม่เหลือ ส่วนกบที่เหลือก็ไปร้องขอต่อเทพจูปีเตอร์อีกครั้ง เทพจูปีเตอร์นั้นด้วยความรำคาญพวกกบจึงกล่าวว่า “หากพวกเจ้าไม่พอใจในความเป็นอยู่แบบเดิม พวกเจ้าก็จงทนเผชิญกับหายนะที่ร้องขอกันต่อไปเถอะ	- ท่อนไม้มีชีวิตหรือไม่ ขยับได้มั้ย - ภาพนี้ ปลาไหลมุดเข้าไปอยู่ที่ไหนคะ - กบไปขอพรจากใคร - นายคนสุดท้ายเป็นใคร

3.3 ขั้นสรุป สรุปเรื่องโดยครูถามคำถาม ดังนี้

- ภาพที่เด็กๆ เห็น คือสัตว์อะไร (ครูชูแผ่นภาพกบ ให้เด็กดู)
- ภาพที่ 2 คือภาพสัตว์อะไร (ครูชูแผ่นภาพนกกกระสาให้เด็กดู)
- ภาพที่ 3 คือภาพสัตว์อะไร (ครูชูแผ่นภาพปลาไหลให้เด็กดู)
- หากเด็กๆ รู้สึกหิวเด็กๆ จะกินอะไรเพื่อให้ร่างกายแข็งแรง เหมือนนกกกระสา กินกบเป็นอาหาร (ครูชูแผ่นภาพข้าวราดแกง กับลูกอมให้เด็กดู)

4. สื่อประกอบการเล่า

- เพลง “กบ”
- หนังสือนิทานอีสป เรื่อง กบเลือกนาย
- แผ่นภาพสัตว์และสิ่งของ

5. การประเมินผล

51. วิธีการประเมิน

- สังเกตจากความสนใจในการร่วมกิจกรรมการเล่นทาน
- สังเกตจากการตอบคำถาม
- สังเกตการสนทนาและการแสดงความคิดเห็น

5.2 เครื่องมือในการประเมิน

5.2.1 แบบประเมินทักษะการพูด เกณฑ์การประเมิน

ระดับคุณภาพ	ตอบได้ชัดเจน	ตอบไม่ได้หรือ ตอบผิด
คะแนน	1	0

- 0 หมายถึง ตอบไม่ได้เลยหรือตอบผิด
- 1 หมายถึง พูดได้ชัดเจน

แบบประเมินทักษะการพูด

การจัดกิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป

ของเด็กอนุบาลศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลแะ อำเภอบรรี จังหวัดนครราชสีมา

คำชี้แจง : ให้นักเรียนพูดเรื่องราวเกี่ยวกับสิ่งต่างๆจากคำถามต่อไปนี้

1. สามารถบอกความต้องการของตนเองได้
2. สามารถบอกชื่อและสิ่งของได้
3. สามารถเล่าเรื่องราวสั้นๆได้

คำชี้แจง ✓ ลงในช่องตามความเป็นจริง

ลำดับ	ชื่อสกุล	รายละเอียดการประเมิน						คะแนนรวม	ระดับ คุณภาพ
		สามารถบอกชื่อ และสิ่งของได้		สามารถบอก ความต้องการ ของตนเองได้		สามารถเล่า เรื่องราวสั้นๆได้			
		1	0	1	0	1	0		
1	ด.ช.กฤษฎา ปิ่นทองพันธุ์								
2	ด.ช.ภูเดช ฝ่ายกระโทก								
3	ด.ญ.ภิญญาพัชญ์ รักดี								
4	ด.ญ.วรรณวิษา เดือนสันเพียะ								
5	ด.ญ.ชนากร เชื้อมนอก								

เกณฑ์การประเมิน

ระดับคุณภาพ	ตอบได้ชัดเจน	ตอบไม่ได้หรือตอบผิด
คะแนน	1	0

- 0 หมายถึง ตอบไม่ได้เลยหรือตอบผิด
- 1 หมายถึง พูดได้ชัดเจน

บันทึกหลังการจัดประสบการณ์
 การจัดกิจกรรมการเล่นเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป
 ของเด็กอนุบาลศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลชะอำ อำเภอครบุรี จังหวัดนครราชสีมา
 แผนที่.....3.....หน่วย.....นานาชาติโลก..... นิทานอีสปเรื่อง กบเลือกนาย
 ผลการจัดประสบการณ์

.....

ปัญหาและอุปสรรค

.....

ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ไข

.....

ครูประจำชั้น

(.....)

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

.....

ผู้ตรวจ

(.....)

แผนการจัดประสบการณ์

การจัดกิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป
 ของนักเรียนศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลชะ อำเภอบรรพือ จังหวัดนครราชสีมา
 วันที่ 4 สารการเรียนรู้ ธรรมชาติรอบตัว หน่วย นานาสัตว์โลก นิทานอีสป เรื่อง ราชสีห์กับหนู
 ระดับชั้นปฐมวัย 2-3 ปี กิจกรรมเสริมประสบการณ์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560
 เวลา 20 นาที สอนวันที่ เดือน พ.ศ. 2560

1. สารสำคัญ

นักเรียนได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป สามารถบอกชื่อและสิ่งของ บอกความต้องการของตนเอง และเล่าเรื่องราวสั้นๆ จากเรื่องที่ได้ฟังหน่วย นานาสัตว์โลก

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

ฝึกทักษะการพูด สามารถบอกชื่อและสิ่งของ บอกความต้องการของตนเอง และเล่าเรื่องราวสั้นๆ

3. ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

3.1 ขั้นนำ

เด็กและครูร่วมกันร้องเพลง “สิงโตเจ้าป่า” และสนทนาเกี่ยวกับเนื้อเพลง

เพลงสิงโตเจ้าป่า

สิงโต สิงโต เจ้าป่า ไปทำอะไรมาผมแพ้รุ่งรัง

อยากรู้จริงรู้จริง อยากรู้จริงรู้จริง

L I O N ไลอ้ออน สิงโต

3.2 ขั้นเล่านิทาน

ครูเล่านิทานอีสป เรื่อง ราชสีห์กับหนู ให้เด็กฟังพร้อมทั้งถามคำถามที่พัฒนาทักษะการพูดสอดแทรกไปในระหว่างเล่านิทาน

เนื้อเรื่อง	คำถาม
มีราชสีห์ตัวหนึ่งนอนพักผ่อนยามบ่ายอย่างมีความสุข แต่ต้องสะดุ้งตื่นขึ้นมาเพราะมีหนูตัวหนึ่งขึ้นมาวิ่งไต่ตามลำตัวโดยไม่รู้ว่าเป็นร่างของเจ้าป่า ราชสีห์ก็ใช้อุ้งเท้าตะครุบเอาไว้ด้วยความโกรธเกรี้ยว	

ขณะจะลงมือสังหารหนูนั้นเองก็ได้ยินเสียงหนูกล่าวคำวิงวอนขึ้นว่า“ท่านผู้เป็นราชาแห่งสัตว์ทั้งปวง ได้โปรดไว้ชีวิตข้าสักครั้งเถิดท่าน เพราะตัวข้านี้ทำผิดไปโดยหาไม่รู้ ตัวข้านี้มิได้มีเจตนาดูหมิ่นท่านแม้แต่อย่างใด” “ฮิ..ก็ได้ ในเมื่อเจ้าไม่ได้มีเจตนาข้าก็จะปล่อยไปสักครั้งหนึ่งแล้วเจ้าอย่ามาทวงใจอีกล่ะ” ราชสีห์ไม่ยอมได้ชื่อว่ารังแกผู้ที่อ่อนแอกว่าจึงยอมเลิกรา “บุญคุณในครั้งนี้อาจจะไม่ลืมเลยตราบชั่วชีวิตของข้า หากมีโอกาสในวันหน้าข้าต้องตอบแทนท่านอย่างแน่นอน ถ้าท่านมีเรื่องเดือดร้อนอันใดหละก็ โปรดส่งเสียงคำราม ข้าจะรับมาหาท่านในทันที” “ ฮะ..ฮะ..ฮะ..” ราชสีห์หัวเราะลั่นป่า “สัตว์ตัวเล็กๆ เช่นเจ้าจะทำอะไรให้ข้าได้ ไป..รีบไปให้พ้นข้าจะได้ไม่ต้องต่อเสียที” หลังจากนั้นไม่นาน ในขณะที่ราชสีห์ออกไล่เหยื่อเกิดพลาดทำเสียที่ไปติดกับบ่วงของนายพรานเข้า ดิ้นอย่างไรงี้ไม่สามารถหลุดออกไปได้จึงได้ส่งเสียงร้องลั่นป่า หนูจำเสียงของราชสีห์ได้จึงรีบมาช่วยกุดบ่วงของนายพรานจนขาด ราชสีห์จึงได้เป็นอิสระอีกครั้ง	- หนูตายมั้ยะ - แล้วเกิดอะไรขึ้นกับสิงโต หนูจึงมาช่วยไว้ - หนูช่วยสิงโตได้มั้ยะ
--	---

3.3 ขั้นสรุป สรุปเรื่องโดยครุถามคำถาม ดังนี้

- ภาพที่เด็กๆ เห็น คือสัตว์อะไร (ครูชูแผ่นภาพ สิงโตให้เด็กดู)
- ภาพที่ 2 คือภาพสัตว์อะไร (ครูชูแผ่นภาพหนูให้เด็กดู)
- แล้วภาพที่เด็กๆ เห็นภาพนี้คือภาพใคร (ครูชูแผ่นภาพนายพรานให้ดู)
- เมื่อเด็กพบเจอสิงโต เด็กๆ จะทำอะไร (ครูยกภาพสิงโตให้เด็กดู)
- นิทานเรื่องนี้ชื่อเรื่องว่าอะไร

4. สื่อประกอบการเล่า

- เพลง “สิงโต เจ้าป่า”
- หนังสือนิทานอีสป เรื่อง ราชสีห์กับหนู
- แผ่นภาพสัตว์และสิ่งของ

5. การประเมินผล

5.1. วิธีการประเมิน

- สังเกตจากความสนใจในการร่วมกิจกรรมการเล่านิทาน
- สังเกตจากการตอบคำถาม
- สังเกตการสนทนาและการแสดงความคิดเห็น

5.2 เครื่องมือในการประเมิน

5.2.1 แบบประเมินทักษะการพูด

เกณฑ์การประเมิน

ระดับคุณภาพ	ตอบได้ชัดเจน	ตอบไม่ได้หรือ ตอบผิด
คะแนน	1	0

0 หมายถึง ตอบไม่ได้เลยหรือตอบผิด

1 หมายถึง พูดได้ชัดเจน

แบบประเมินทักษะการพูด

การจัดกิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป

ของเด็กอนุบาลศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลแะ อำเภอบรรบุรี จังหวัดนครราชสีมา

คำชี้แจง : ให้นักเรียนพูดเรื่องราวเกี่ยวกับสิ่งต่างๆจากคำถามต่อไปนี้

1. สามารถบอกความต้องการของตนเองได้
2. สามารถบอกชื่อและสิ่งของได้
3. สามารถเล่าเรื่องราวสั้นๆได้

คำชี้แจง ✓ ลงในช่องตามความเป็นจริง

ลำดับ	ชื่อสกุล	รายละเอียดการประเมิน						คะแนนรวม	ระดับ คุณภาพ
		สามารถบอกชื่อ และสิ่งของได้		สามารถบอก ความต้องการ ของตนเองได้		สามารถเล่า เรื่องราวสั้นๆได้			
		1	0	1	0	1	0		
1	ด.ช.กฤษา ปิ่นทองพันธุ์								
2	ด.ช.ภูวเดช ฝ่ายกระโทก								
3	ด.ญ.ภิญญาพัชญ์ ภัคดี								
4	ด.ญ.วรรณวิษา เตือนสันเทียะ								
5	ด.ญ.ชนากร เชื้อมนอก								

เกณฑ์การประเมิน

ระดับคุณภาพ	ตอบได้ชัดเจน	ตอบไม่ได้หรือตอบผิด
คะแนน	1	0

- 0 หมายถึง ตอบไม่ได้เลยหรือตอบผิด
- 1 หมายถึง พูดได้ชัดเจน

บันทึกหลังการจัดประสบการณ์
การจัดกิจกรรมการเล่นเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป
ของเด็กอนุบาลศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลชะ อำเภอบรรพบุรี จังหวัดนครราชสีมา
แผนที่.....4.....หน่วย.....นานาชาติโลก..... นิทานเรื่อง ราชสีห์กับหนู
ผลการจัดประสบการณ์

.....
.....
.....

ปัญหาและอุปสรรค

.....
.....
.....

ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ไข

.....
.....
.....

ครูประจำชั้น

(.....)

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

.....
.....
.....

ผู้ตรวจ

(.....)

แผนการจัดประสบการณ์

การจัดกิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป
 ของนักเรียนศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลชะ อำเภอบรรพือ จังหวัดนครราชสีมา
 วันที่ 5 สารการเรียนรู้ ธรรมชาติรอบตัว หน่วย นานาสัตว์โลก นิทานอีสป เรื่อง กากับเหยือก
 น้ำ ระดับชั้นปฐมวัย 2-3 ปี กิจกรรมเสริมประสบการณ์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560
 เวลา 20 นาที สอนวันที่ เดือน พ.ศ. 2560

1. สารสำคัญ

นักเรียนได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป สามารถบอก
 ชื่อและสิ่งของ บอกความต้องการของตนเอง และเล่าเรื่องราวสั้นๆ จากเรื่องที่ได้ฟังหน่วย นานาสัตว์
 โลก

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

ฝึกทักษะการพูด สามารถบอกชื่อและสิ่งของ บอกความต้องการของตนเอง และเล่าเรื่องราว
 สั้นๆ

3. ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

3.1 ขั้นนำ

เด็กและครูร่วมกันร้องเพลง “นกน้อย” และสนทนาเกี่ยวกับเนื้อเพลง

เพลงนกน้อย

นกตัวน้อย บินไปบินมา

ชอบร้องเพลง หากันและกัน

ร้องจ๊ับๆ ร้องเรียกกันทั้งวัน

บินกันไปเพลิดเพลิน สุขใจ

บินให้ถึงเมฆขาว ทำรังบนต้นไม้

ร้องเพลง สะบัดหางไปมา

บินกันไปเพลินๆ หากินจนค่ำ

แล้วตะวันตกดิน บินกลับรัง

3.2 ชั้นเล่านิทาน

ครูเล่านิทานอีสป เรื่อง กากับเหยือกน้ำ ให้เด็กฟังพร้อมทั้งถามคำถามที่พัฒนาทักษะการพูดสอดแทรกไปในระหว่างเล่านิทาน

เนื้อเรื่อง	คำถาม
วันหนึ่งในฤดูแล้ง น้ำตามหนองน้ำและลำธารต่างก็แห้งขอดลงไปหมด มีกาดัวหนึ่งซึ่งยังไม่ได้กินน้ำแม้แต่หยดเดียวเลยทั้งวัน มันกระหายน้ำเป็นอย่างมากจนแทบไม่มีเรี่ยวแรงจะบินไปไหนได้อีก แต่โชคดีที่มันเผชิญเหลือบไปเห็นเหยือกน้ำใบหนึ่งตั้งอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ กาไม่รอช้ารีบบินไปดูในทันที ภาพว่าเหยือกน้ำใบนั้นทั้งสูงและมีปากแคบ โดยภายในเหยือกนั้นก็เหลือน้ำอยู่น้อยเต็มที กาจึงครุ่นคิดหาวิธีการที่จะกินน้ำในเหยือกนั้น ทั้งพยายามแห่จะงอยปากของมันลงไป และพยายามผลักเหยือกน้ำให้ล้มลง แต่มันก็ไม่มีเรี่ยวแรงพอ ไม่ว่าจะอย่างไรจนแล้วจนเล่ามันก็ยังไม่สามารถกินน้ำในเหยือกได้สักที เมื่อคิดได้ในที่สุดมันก็ตัดสินใจไปคาบก้อนกรวดมาใส่ลงไป ในเหยือกทีละก้อนๆ จนระดับน้ำภายในเหยือกค่อยๆ สูงขึ้นถึงคอเหยือก แล้วกาก็ได้กินน้ำในเหยือกนั้นอย่างสมใจ	- นกกากินมาเหนื่อยๆ นกกากินหรืออยากกินอะไร - นกกาคาบอะไรใส่เหยือก

3.3 ชั้นสรุป สรุปเรื่องโดยครูถามคำถาม ดังนี้

- ภาพที่เด็กๆ เห็น คือสัตว์อะไร (ครูชูแผ่นภาพ นกกากินให้เด็กดู)
- ภาพนี้ เด็กๆ รู้มัยว่าคืออะไร (ครูชูแผ่นภาพเหยือกน้ำให้เด็กดู)
- ภาพนี้นกกากำลังทำอะไร (ครูชูแผ่นภาพนกกาคาบก้อนหินใส่เหยือกน้ำ)
- นิทานเรื่องนี้ ชื่อเรื่องว่าอะไร

4. สื่อประกอบการเล่า

- เพลง “นกน้อย”
- หนังสือนิทานอีสป เรื่อง กากับเหยือกน้ำ
- แผ่นภาพสัตว์และสิ่งของ

5. การประเมินผล

51. วิธีการประเมิน

- สังเกตจากความสนใจในการร่วมกิจกรรมการเล่นทาน
- สังเกตจากการตอบคำถาม
- สังเกตการสนทนาและการแสดงความคิดเห็น

5.2 เครื่องมือในการประเมิน

5.2.1 แบบประเมินทักษะการพูด

เกณฑ์การประเมิน

ระดับคุณภาพ	ตอบได้ชัดเจน	ตอบไม่ได้หรือ ตอบผิด
คะแนน	1	0

- 0 หมายถึง ตอบไม่ได้เลยหรือตอบผิด
- 1 หมายถึง พูดได้ชัดเจน

แบบประเมินทักษะการพูด

การจัดกิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป

ของเด็กอนุบาลศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลแซะ อำเภอศรีบุรี จังหวัดนครราชสีมา

คำชี้แจง : ให้นักเรียนพูดเรื่องราวเกี่ยวกับสิ่งต่างๆจากคำถามต่อไปนี้

1. สามารถบอกความต้องการของตนเองได้
2. สามารถบอกชื่อและสิ่งของได้
3. สามารถเล่าเรื่องราวสั้นๆได้

คำชี้แจง ✓ ลงในช่องตามความเป็นจริง

ลำดับ	ชื่อสกุล	รายละเอียดการประเมิน						คะแนนรวม	ระดับ คุณภาพ
		สามารถบอกชื่อ และสิ่งของได้		สามารถบอก ความต้องการ ของตนเองได้		สามารถเล่า เรื่องราวสั้นๆได้			
		1	0	1	0	1	0		
1	ด.ช.กฤษฎา ปิ่นทองพันธุ์								
2	ด.ช.ภูวเดช ฝ่ายกระโทก								
3	ด.ญ.ภิญญาพัชญ์ รักดี								
4	ด.ญ.วรรณวิษา เดือนสันเพียะ								
5	ด.ญ.ชนากร เชื้อมนอก								

เกณฑ์การประเมิน

ระดับคุณภาพ	ตอบได้ชัดเจน	ตอบไม่ได้หรือตอบผิด
คะแนน	1	0

0 หมายถึง ตอบไม่ได้เลยหรือตอบผิด

1 หมายถึง พูดได้ชัดเจน

บันทึกหลังการจัดประสบการณ์
 การจัดกิจกรรมการเล่นเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป
 ของเด็กอนุบาลศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลชะ อำเภอบรรพบุรี จังหวัดนครราชสีมา
 แผนที่.....5.....หน่วย.....นานาชาติโลก..... นิทานอีสปเรื่อง กากับเหยือกน้ำ
 ผลการจัดประสบการณ์

.....

ปัญหาและอุปสรรค

.....

ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ไข

.....

ครูประจำชั้น

(.....)

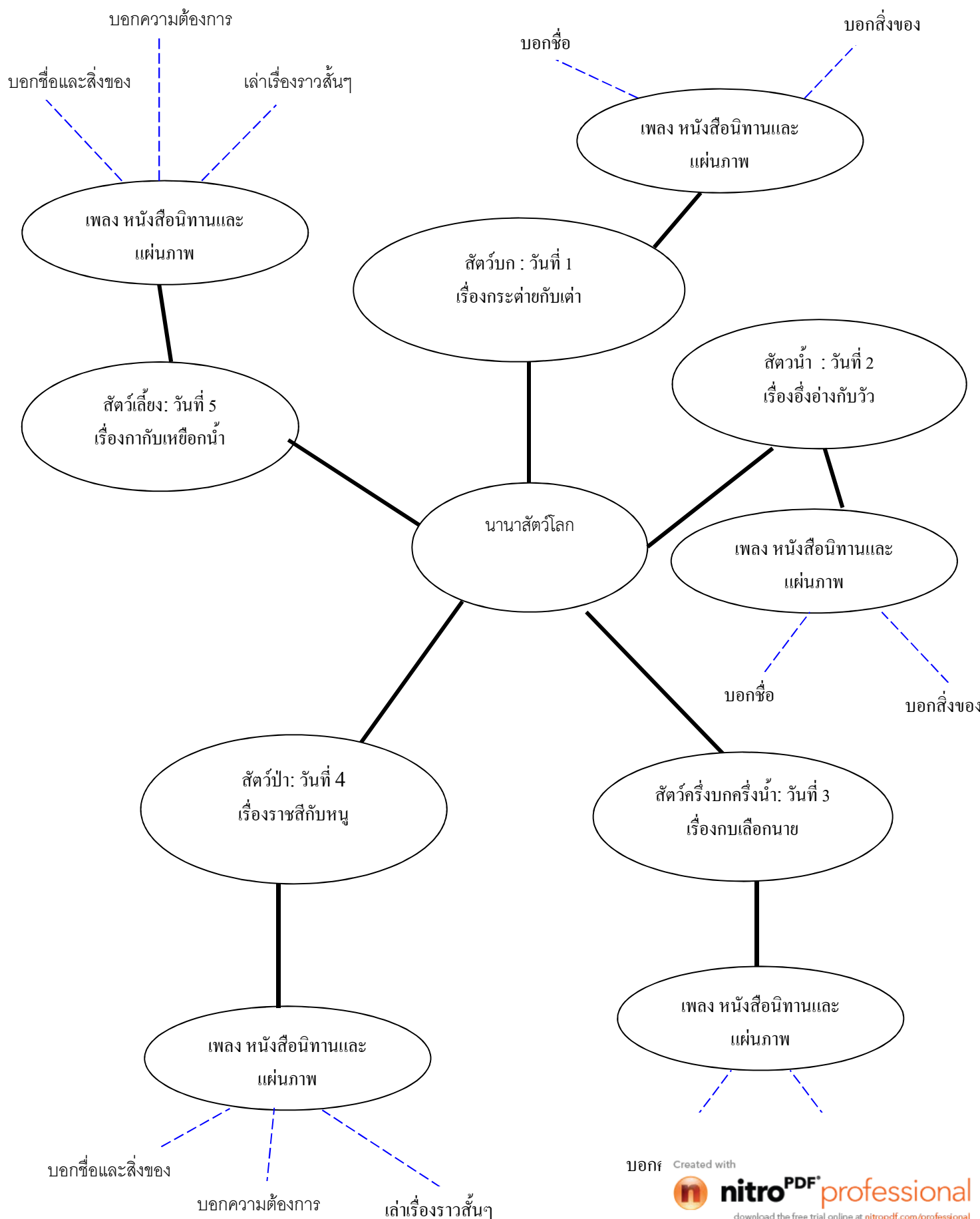
ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

.....

ผู้ตรวจ

(.....)

แผนภูมิแสดงการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดผ่านนิทานอีสป

ภาคผนวก ง

ตัวอย่างนิทานอีสป

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

และกิจกรรมการทดสอบวัดความสามารถทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย

ตัวอย่างนิทาน

เรื่อง ราชสีห์กับหนู

เวลาเล่า 20 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ให้บอกข้อตกลงเด็กเรื่องการทำกิจกรรม และการสรุปนิทาน
2. เล่านิทานอีสป
3. ใช้แผ่นภาพถามท้ายกิจกรรม

เนื้อหานิทาน

มีราชสีห์ตัวหนึ่งนอนพักผ่อนยามบ่ายอย่างมีความสุข แต่ต้องสะดุ้งตื่นขึ้นมาเพราะมีหนูตัวหนึ่งขึ้นมาวิ่งไต่ตามลำตัวโดยไม่รู้ว่าเป็นร่างของเจ้าป่า ราชสีห์ใช้อุ้งเท้าตะครุบเอาไว้ด้วยความโกรธเกรี้ยว ขณะจะลงมือสังหารหนูนั่นเองก็ได้ยินเสียงหนูกล่าวคำวิงวอนขึ้นว่า “ท่านผู้เป็นราชาแห่งสัตว์ทั้งปวง ได้โปรดไว้ชีวิตข้าสักครั้งเถิดท่าน เพราะตัวข้านั้นทำผิดไปโดยหาไม่รู้ ตัวข้านั้นมิได้มีเจตนาดูหมิ่นท่านแต่อย่างใด ” “ฮิ..ก็ได้ ในเมื่อเจ้าไม่ได้มีเจตนาข้าก็จะปล่อยไปสักครั้งหนึ่งแล้วเจ้าอย่ามาทวงใจอีกล่ะ ”

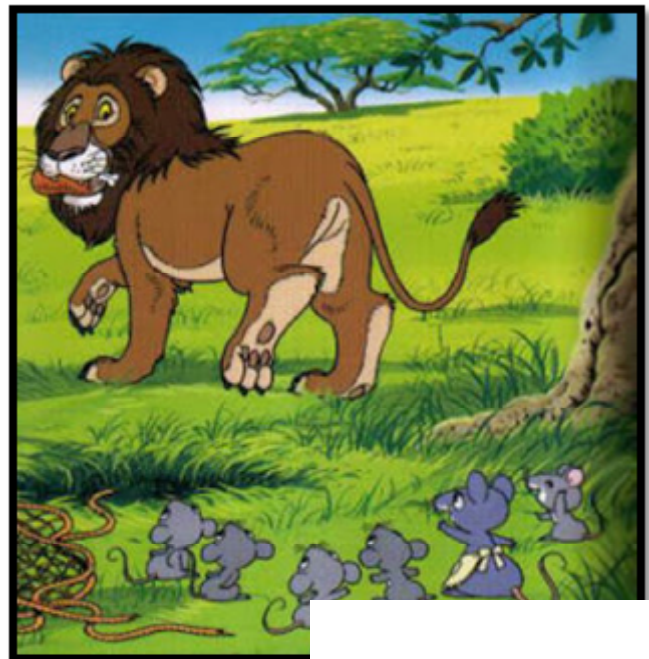
ราชสีห์ไม่อยากได้ชื่อว่ารังแกผู้ที่อ่อนแอกว่าจึงยอมเลิกรา “บุญคุณในครั้งนี้อาจจะไม่ลืมเลยตราบชั่วชีวิตของข้า หากมีโอกาสในวันหน้าข้าต้องตอบแทนท่านอย่างแน่นอน ถ้าท่านมีเรื่องเดือนร้อนอันใดหละก็ โปรดส่งเสียงคำราม ข้าจะรีบมาหาท่านในทันที ”

“ ฮะ..ฮะ..ฮะ.. ” ราชสีห์หัวเราะลั่นป่า “ สัตว์ตัวเล็กๆ เช่นเจ้าจะทำอะไรให้ข้าได้ ไป..รีบไปให้พ้นข้าจะได้นอนต่อเสียที ” หลังจากนั้นไม่นาน ในขณะที่ราชสีห์ออกล่าเหยื่อเกิดพายุพัดทำเสียที่ไปติดกับพวงของนายพรานเข้า ดันอย่างไรรู้ก็ไม่สามารถหลุดออกไปได้จึงได้ส่งเสียงร้องลั่นป่า หนูจำเสียงของราชสีห์ได้จึงรีบมาช่วยกีดพวงของนายพรานจนขาด ราชสีห์จึงได้เป็นอิสระอีกครั้ง

คำถามประจำเรื่อง

- ภาพที่เด็กๆ เห็น คือสัตว์อะไร (ครูชูแผ่นภาพ สิ่งใดให้เด็กดู)
- ภาพที่ 2 คือภาพสัตว์อะไร (ครูชูแผ่นภาพหนูให้เด็กดู)
- แล้วภาพที่เด็กๆ เห็นภาพนี้คือภาพใคร (ครูชูแผ่นภาพนายพรานให้ดู)
- เมื่อเด็กพบเจอสิ่งใด เด็กๆ จะทำอะไร (ครูยกภาพสิ่งใดให้เด็กดู)
- นิทานเรื่องนี้ชื่อเรื่องว่าอะไร

ภาพถ่ายนิทาน

ภาพกิจกรรมเล่านิทาน

ภาพกิจกรรมวัดความสามารถทักษะการพูด
ก่อนทำกิจกรรม

ภาพกิจกรรมวัดความสามารถทักษะการพูด
หลังทำกิจกรรม

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวสรินทร์ เอิบพรมราช
วันเดือนปีเกิด	22 สิงหาคม 2524
สถานที่เกิด	จังหวัดนครราชสีมา
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	576 หมู่ 4 ตำบลบ้านใหม่ อำเภอครบุรี จังหวัดนครราชสีมา โทร. 0833832480
ตำแหน่งหน้าที่ทำงานในปัจจุบัน	ผู้ดูแลเด็ก ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลชะ อำเภอกบุรี จังหวัดนครราชสีมา โทร.044448519
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2543	มัธยมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียน ครบุรี อำเภอกบุรี จังหวัดนครราชสีมา
พ.ศ.2550	บริหารธุรกิจบัณฑิต เอกการจัดการ